

Zjazd Absolwentów Wydziału Elektrycznego Politechniki Łódzkiej

**Zjazd Absolwentów
Wydziału Elektrycznego
Politechniki Łódzkiej**

Koleżanki i Koledzy

Minęło ćwierć wieku od momentu ukończenia przez nas studiów na Wydziale Elektrycznym Politechniki Łódzkiej, odkąd wyszliśmy stąd jako inżynierowie elektrycy o różnych specjalnościach. To ćwierćwiecze to niemal całe nasze życie zawodowe bowiem niektórzy z nas już są lub odchodzą na emerytury. Oczywiście większość nadal pracuje i zamierza jeszcze długo i z sukcesami pracować czego wszystkim sobie serdecznie życzymy. Tym niemniej ta okrągła rocznica jest dobrą okazją by się ponownie spotkać i wspominać najlepsze, studenckie lata życia.

W latach, które minęły od ukończenia przez nas studiów świat i Polska zmieniły się ogromnie. Zmieniła się również nasza Alma Mater. Wydział, na którym studiowaliśmy prowadzi obecnie cztery kierunki studiów: Elektrotechnikę, Automatykę z Robotyką, Elektronikę z Telekomunikacją i Informatykę Stosowaną. W naszych czasach był tylko jeden kierunek, który wspólnie ukończyliśmy: Elektrotechnika. Również wiedza inżynierska z naszej dziedziny uległa znacznemu poszerzeniu. Jest więc dziś znakomita okazja by odnowić kontakty z Wydziałem, by zobaczyć jak się rozbudował i być może skorzystać w dalszej pracy zawodowej z jego potencjału poprzez studia podyplomowe, zlecenia badań czy ekspertyz. Temu celowi ma służyć wysłuchanie wykładu okolicznościowego i wycieczka do poszczególnych instytutów i katedr Wydziału.

Mieliśmy wspaniałych nauczycieli. Profesorowie Bolesław Konorski, Eugeniusz Jezierski, Tadeusz Koter, Czesław Dąbrowski, Stanisław Dzierzbicki, Zygmunt Hasterman, Witold Iwaszkiewicz, Czesław Jaworski, Bogdan Narolski, Karol Przanowski, Danuta Sadowska, Bronisław Sochor to nazwiska, które dobrze pamiętamy i jeszcze lepiej wspominamy. Nazwiska te były i są znane w całej Polsce gdyż przysługuje im tytuł twórców szkół naukowych o czym nie mieliśmy pojęcia słuchając ich wykładów. Niestety Profesorowie ci już od nas odeszli. Profesorowie: Walenty Starczakow, Michał Jabłoński, Władysław Pełczewski, Edward Kącki, Lech Konopiński, Maciej Krakowski, Jerzy Luciński, Zdzisław Pomykalski są już na emeryturze. Jednakże większość z nich jest nadal czynnymi naukowcami o czym mogliśmy się dziś przekonać słuchając wykładu okolicznościowego przygotowanego i wygłoszonego przez Pana Profesora Michała Jabłońskiego. Z przyjemnością spotykamy się z tymi z nich, którzy odpowiedzieli na nasze zaproszenie i znaleźli czas i siły by uczestniczyć w naszym zjeździe. Następna grupa naszych nauczycieli to ci, którzy byli zaledwie trochę starsi od nas podczas naszych studiów a więc nadal pracują jako czynni nauczyciele akademicy. Są to Profesorowie: Bolesław Bolanowski, Janusz Turowski, Jan Karniewicz, Zdzisław Korzec, Zbigniew Kowalski, Mirosław Krynke, Ludwik Michalski. Niektórzy z nich również są dzisiaj z nami. By móc poznać i zrozumieć wysoką klasę naszych nauczycieli zamieszczono w broszurze, którą macie w rękach ich życiorysy stanowiące ciekawą i pouczającą lekturę.

Mamy nadzieję, że nasze spotkanie wszystkim nam sprawi dużą frajdę i być może będzie impulsem do dalszych kontaktów i spotkań.

Życzymy nam wszystkim dużo coraz to potrzebniejszego zdrowia i wielu dalszych sukcesów w życiu osobistym i w pracy zawodowej.

Łódź 13 września 1997

Komitet Organizacyjny Zjazdu
Dwudziestopięciolatków

Lista absolwentów Wydziału Elektrycznego - rocznika 1972

Ismail	Abu Dayach
Zbigniew	Aleksandrak
Jan	Anuszczyk
Anna	Anuszczyk-Mikinka
Romana	Architekt
Jan	Bamberski
Jerzy	Bergiel
Witold	Bieniek
Jacek	Bilski
Zbigniew	Błaszczkiński
Zbigniew	Błoński
Andrzej	Bojko
Andrzej	Braun
Tadeusz	Brojek
Andrzej	Brzeziński
Cezariusz	Brzęczek
Bogusław	Bucki
Wiesław	Budziński
Krystyna	Chmielak
Tomasz	Chojnacki
Jerzy	Cholewa
Józef	Chwedorowicz
Józef	Cybulski
Marek	Cywiński
Anna	Czernielewska
Tadeusz	Czernielewski
Andrzej	Derengowski
Piotr	Diehl
Jerzy	Dobroń
Jacek	Dolat
Jacek	Dubielecki
Zygmunt	Duda
Jerzy	Durys
Maciej	Dylik
Kazimierz	Dymowski
Stanisław	Felker
Jerzy	Franczak
Krzysztof	Gaik
Henryk	Gajda
Jacek	Gargól
Wojciech	Gil
Ilona	Glińska
Piotr	Głowacki
Wojciech	Gołębiowski
Maciej	Gradomski

Lech	Grzelak
Roman	Grzybowski
Lech	Gurbski
Bogdan	Hankiewicz
Seweryn	Hanysz
Magdalena	Herbich
Elżbieta	Hoffman
Ryszard	Instonajt
Tadeusz	Jachura
Jacek	Jakubiak
Mieczysław	Jakuta
Wiesław	Jałmużny
Urszula	Jarczewska
Mariusz	Jarzębowski
Jacek	Jerominko
Stanisław	Jewiarz
Edward	Jeziński
Joanna	Jonkisz
Andrzej	Kanicki
Andrzej	Kapczyński
Jerzy	Karwacki
Wiesław	Kiełbik
Edward	Klepaczko
Ryszard	Kobiela
Urszula	Kolasińska
Grzegorz	Kondras
Janusz	Kopaczewski
Adam	Kopcik
Michał	Koprowski
Grzegorz	Kosowski
Jerzy	Kowalczyk
Andrzej	Kowalski
Bolesław	Krasiński
Adam	Krawczyk
Stanisław	Krawczyk
Witold	Krymarys
Elżbieta	Kuchna
Janusz	Kuciński
Dariusz	Kurant
Dariusz	Kwapiszewski
Ryszard	Lasota
Janusz	Lewandowski
Zbigniew	Lisowski
Tadeusz	Liżewski
Janusz	Łabuć
Anna	Łapieś
Marek	Łytow
Marek	Maculewicz
Janusz	Majcher
Jan	Makuch

Anna	Malinowska
Ewa	Marciniak
Marian	Marciniak
Joanna	Mazurek
Michał	Michałkiewicz
Bogdan	Milanowski
Paweł	Milkiewicz
Stanisław	Mirowski
Wojciech	Morawski
Franciszek	Mosiński
Wacław	Nareł
Wiesław	Naruszewicz
Anna	Nowicka
Genowefa	Obłog
Andrzej	Olejniczak
Jan	Olszacki
Grzegorz	Orliński
Włodzimierz	Owczarek
Ewa	Panek
Marek	Pawlak
Zbigniew	Pawlak
Jacek	Pawłowski
Wiesław	Pawłowski
Piotr	Pełczewski
Andrzej	Piątkowski
Stanisław	Pilarski
Andrzej	Piotrowski
Marta	Płoczek
Krzysztof	Płonka
Józef	Płóciennik
Piotr	Porczyński
Urszula	Prochowska
Zdzisław	Przybysz
Włodzimierz	Radecki
Grzegorz	Radwański
Jerzy	Ronke
Marek	Rusin
Urszula	Rutkowska
Zdzisław	Rutkowski
Jan	Ryba
Andrzej	Rybak
Edward	Sękalski
Edward	Sierański
Włodzimierz	Sitek
Roman	Skonieczka
Ewa	Skórka
Zbigniew	Skrzynecki
Zbigniew	Skupiński
Feliks	Sobczyk
Barbara	Sosin

Janusz	Stachowski
Władysław	Stankiewicz
Stanisław	Starzak
Bogdan	Stokwiszewski
Jacek	Strzelecki
Stanisław	Sturgulewski
Cezary	Sturski
Stanisław	Swat
Zdzisław	Szczepkowski
Jadwiga	Szczerbiak
Stanisław	Szcześniak
Andrzej	Szelest
Marek Szor	
Wojciech	Szrajda
Wiesława	Sztark
Andrzej	Szymaniak
Marek	Szymański
Tadeusz	Szymański
Zbigniew	Szymański
Sławomir	Śmigielski
Janusz	Świątkowski
Marek	Tchórzewski
Wacław	Teszner
Henryk	Tokarski
Mieczysław	Tomczak
Mieczysław	Trzcinka
Barbara	Turschmid
Janusz	Tysiak
Elżbieta	Urbaniak
Jan	Usarkiewicz
Maria	Uzarska
Wiesław	Waberski
Lech	Warwocki
Zbigniew	Weselucha
Wojciech	Winski
Wojciech	Wiśniewski
Sławomir	Witkowski
Janusz	Wojdyga
Józef	Wojtala
Ryszard	Wolski
Lech	Woźniak
Wojciech	Wyszogrodzki
Paweł	Zdunek
Danuta	Zych

Profesor Bolesław Konorski

Profesor Bolesław Konorski urodził się 14 kwietnia 1892 r. Studia wyższe ukończył w 1916 r. w Austrii, w Politechnice Wiedeńskiej. Pracę w Politechnice Łódzkiej podjął w 1946 r. Wniósł wielki wkład w organizację procesu dydaktycznego w podstawowych dla akademickiego kształcenia elektryków dyscyplinach. Był założycielem i następnie kierownikiem Katedry podstaw Elektrotechniki. W latach 1948-52 pełnił funkcję prorektora, a w latach 1952-53 rektora Politechniki Łódzkiej. Tytuł profesora zwyczajnego otrzymał w roku 1951. W Politechnice Łódzkiej pracował do przejścia na emeryturę w 1962 r.

Dorobek naukowy prof. B. Konorskiego obejmuje około stu prac publikowanych w kraju i za granicą, w tym wiele monografii z teorii elektryki oraz tłumaczeń z języków obcych, którymi wniósł trwały wkład do elektrotechniki teoretycznej.

Prof. B. Konorski nie szczędził swego czasu w dziedzinie organizacji nauki. Był członkiem Rady Naukowej Instytutu Podstawowych Problemów Techniki Polskiej Akademii Nauk, czynnym członkiem Łódzkiego Towarzystwa Naukowego oraz współzałożycielem, a następnie honorowym członkiem Polskiego Towarzystwa Elektrotechniki Teoretycznej i Stosowanej. Był także w latach 1952-57 członkiem Centralnej Komisji Kwalifikacyjnej. Za swoją działalność naukową prof. B. Konorski otrzymał Nagrodę Państwową.

Prof. B. Konorski położył wielkie zasługi w wykształcenie całego pokolenia elektryków. Wydał czterotomowe dzieło - podręcznik akademicki - „Podstawy Elektrotechniki i Elektrotechniki Teoretycznej”, które jako pierwsze w tym zakresie w Polsce powojennej stanowiło nieocenioną pomoc dla rzesz elektryków kształconych w wyższych uczelniach.

Prof. B. Konorski był autorem, a następnie redaktorem wielu wydań znanego i cenionego wśród inżynierów „Kalendarzyka Elektrotechnicznego”. Za szczególne osiągnięcia w dziedzinie wyróżniających się podręczników Profesor otrzymał 1 roku 1963 Nagrodę I stopnia Ministra Nauki Techniki i Szkolnictwa Wyższego.

Profesor wykształcił znaczne grono pracowników naukowo-dydaktycznych, którzy obecnie kontynuują prace swego nauczyciela w dziedzinie elektrotechniki teoretycznej.

W uznaniu zasług prof. B. Konorski został odznaczony przez Radę Państwa Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski.

Zmarł w roku 1985.

Profesor Eugeniusz Jezierski

Profesor Eugeniusz Jezierski urodził się 16 kwietnia 1902 roku w Petersburgu. Dyplom inżyniera elektryka uzyskał na Wydziale Elektrycznym Politechniki Warszawskiej w 1929 r.

W latach 1930-35 był wykładowcą w Państwowej Wyższej Szkole Budowy Maszyn i Elektrotechniki w Poznaniu. W 1935 r. podejmuje pracę w Zakładach Elektromechanicznych „Rohn-Zieliński” w Żychlinie na stanowisku kierownika stacji prób, a później konstruktora. W 1945 r. zostaje powołany przez Komitet Robotniczy na stanowisko Dyrektora fabryki.

Prof. E. Jezierski związany był z Politechniką Łódzką od początku jej istnienia tzn. Od 1945 r. Położył wybitne zasługi w tworzeniu naszej Uczelni, a w szczególności w budowie i rozwoju Wydziału Elektrycznego. Pełnił funkcje prodziekana i dziekana Wydziału w latach 1948-1953 oraz prorektora Uczelni w latach 1953-55. Przez 26 lat kierował utworzoną przez siebie od podstaw Katedrą Maszyn Elektrycznych i Transformatorów, której osiągnięcia są szeroko znane nie tylko w kraju ale także za granicą.

Dziedziną zainteresowań naukowych, której poświęcił całe swe życie były transformatory energetyczne. W tej dziedzinie stworzył szkołę naukową, jedyną w kraju i szeroko znaną za granicą. Wykształcił wielu pracowników naukowych, którzy obecnie zajmują stanowiska profesorów nie tylko w politechnice Łódzkiej ale także w wielu innych ośrodkach akademickich oraz instytutach naukowo-badawczych. Wielu jego dawnych uczniów jest już dziś samodzielnyimi pracownikami nauki i zajmuje stanowiska w przemyśle i energetyce.

Prof. E. Jezierski był autorem pierwszej w Polsce monografii „Transformatory” wydanej już w 1935 r. W 1945 r. ukazuje się pierwsze powojenne wydanie książki „Transformatory. Podstawy teoretyczne”, która w kolejnych wydaniach powiększa się do dwutomowej monografii obejmującej zarówno podstawy teoretyczne jak i zagadnienia konstrukcyjne. Monografia ta przetłumaczona na język czeski i rumuński jest dziełem na poziomie najpoważniejszych pozycji literatury światowej w dziedzinie transformatorów. Profesor jest autorem i współautorem 12 monografii książkowych i podręczników akademickich. Był organizatorem trzech międzynarodowych konferencji naukowych poświęconych problemom transformatorów.

Prof. E. Jezierski należał do grona tych nielicznych naukowców, którzy umieli łączyć swą wiedzę uczonego z potrzebami praktyki życia przemysłowego. Z jego inicjatywy i pod jego patronatem powstała w Łodzi nowoczesna fabryka transformatorów ELTA, największa tego typu fabryka w Polsce i jedna z większych w Europie. W Łodzi powstał także Oddział Instytutu Energetyki zajmujący się problematyką transformatorów. W ten sposób Łódź stała się silnym ośrodkiem naukowym i przemysłowym, którego twórcą był Profesor. Był uczonym, którego dorobek naukowy, przemysłowy i osiągnięcia w dziedzinie kształcenia kadry naukowej spotkały się z powszechnym uznaniem.

Był laureatem Państwowej Nagrody w dziedzinie nauki (1955), Nagrody Naukowej m. Łodzi (1963). Został wyróżniony wieloma odznaczeniami państwowymi w tym Komandorskim Krzyżem Orderu Odrodzenia Polski. W roku 1983 Politechnika Łódzka nadała mu najwyższą godność akademicką tytuł doktora honoris causa. Prof. E. Jezierski był człowiekiem o bardzo wysokiej kulturze osobistej i wyjątkowej życzliwości. Wytwarzał w swoim otoczeniu klimat przyjacielskiego współżycia, tolerancji i wzajemnego szacunku.

Prof. E. Jezierski zmarł 15 sierpnia 1990 r., a jego pogrzeb był wielką manifestacją z udziałem przedstawicieli świata nauki, kolegów, współpracowników, wychowanków i uczniów.

Profesor Czesław Dąbrowski

Urodził się w 1896 roku w Łodzi. Dyplom magistra inżyniera uzyskał w 1922 r. na Wydziale Elektrycznym Politechniki Warszawskiej. Po ukończeniu studiów podjął pracę zawodową w Elektrowni Łódzkiej, w której pracował nieprzerwanie do roku 1953. Od 1923 r. do ostatnich dni swego życia był aktywnym działaczem Stowarzyszenia Elektryków Polskich, pełniąc szereg odpowiedzialnych funkcji zarówno w Oddziale Łódzkim, jak i w Zarządzie Głównym.

Z Politechniką Łódzką związany był od października 1945 r., czyli od pierwszych dni jej istnienia, prowadząc wykłady z tematyki elektrowni i gospodarki energetycznej. W 1950 r. przeszedł na stałe do pracy w Uczelni. Był założycielem i pierwszym kierownikiem Katedry Elektrowni Ciepłych (1956), kierując uprzednio zakładem o tej samej nazwie, działającym w Katedrze Elektroenergetyki. W latach 1951-53 był prodziekanem, a w latach 1953-56 dziekanem Wydziału Elektrycznego PŁ.

Wybitny energetyk, twórca podstaw specjalizacji naukowej i dydaktycznej Elektrownie w Politechnice Łódzkiej. Prowadził zajęcia aż do 1976 r., czyli jeszcze przez 10 lat po odejściu na emeryturę.

Odznaczony Krzyżem Komandorskim i Oficerskim Orderu Odrodzenia Polski, Złotym Krzyżem Zasługi i innymi odznaczeniami państwowymi i resortowymi.

Profesor Stanisław Dzierzbicki

Profesor Stanisław Dzierzbicki, jeden ze współzałożycieli Politechniki Łódzkiej, twórca łódzkiej szkoły naukowej aparatów elektrycznych, urodził się 11 kwietnia 1910 r. w Kaliszu. Studia wyższe ukończył na Oddziale Elektrycznym Wydziału Mechanicznego Politechniki Lwowskiej, uzyskując w 1935 r. dyplom inżyniera elektryka. Tam też w 1934 r., jeszcze przed dyplomem, rozpoczął swą bogatą działalność naukową jako asystent. W 1937 r., już jako adiunkta, pociągnęła go twórcza praktyka przemysłowa i w charakterze konstruktora podjął pracę w Fabryce Aparatów Elektrycznych K. Szpotańskiego w Warszawie, gdzie stał się autorem i współautorem wielu nowych rozwiązań technicznych. W 1945 r. decyzją Centralnego Zarządu Przemysłu Elektrotechnicznego został skierowany do Łodzi w celu uruchomienia fabryki łączników niskonapięciowych (obecnie ZAE EMA-ELESTER).

W kwietniu 1945 r. rozpoczął pracę jako starszy asystent, później adiunkt w tworzącej się Politechnice Łódzkiej na Wydziale Elektrycznym, gdzie w 1954 r. został zastępcą profesora, w 1955 r. docentem, w 1964 r. profesorem nadzwyczajnym, a w 1971 r. profesorem zwyczajnym.

Jego talent naukowy i organizacyjny zaowocowały wyodrębnieniem się w 1949 r. z początkowo jednolitej Katedry Elektroenergetyki, szybko rozwijającego się Zakładu Przyrządów Rozdzielczych, który w 1957 r. przekształcił się w Katedrę Aparatów Elektrycznych. Kierujący tymi jednostkami prof. S. Dzierzbicki w 1970 r. objął stanowisko dyrektora tworzącego się Instytutu Transformatorów, Maszyn i Aparatów Elektrycznych, którą to funkcję piastował przez 4 lata, składając ją w 1974 r. w ręce młodszych kolegów. Jako profesor emerytowany, od 1980 r. prawie do końca dni swoich brał czynny udział w życiu naukowym Zakładu Aparatów Elektrycznych ITMiAE, ponownie wyodrębnionego w 1985 r. w samodzielny Instytut Aparatów Elektrycznych. W latach 1962-66 był dziekanem Wydziału Elektrycznego, a w latach 1961-68 Seniosem Budowy nowego gmachu Wydziału Elektrycznego.

Prof. S. Dzierzbicki prowadził bogatą działalność stowarzyszeniową. W latach 1964-74 był Przewodniczącym Centralnego Kolegium Przemysłu Elektrotechnicznego SEP, w latach 1974-81 przewodniczącym Wydziału Nauk Technicznych ŁTN, brał udział w pracach innych organizacji (CIGRE, PKNiM, KNiT, NOT). Na jego bogaty dorobek naukowy z dziedziny aparatów elektrycznych, zawsze ściśle związany z praktyką przemysłową, składa się 9 książek i skryptów, ponad 90 publikacji. Wypromował 8 doktorów nauk technicznych, w jego zespole opracowano 4 habilitacje.

Był organizatorem wielu konferencji krajowych i międzynarodowych, m.in. cyklicznej konferencji „Switching Arc Phenomena“ (1970, 1973, 1977), „Metody projektowania łączników niskonapięciowych“ (1968), „Metody badań łączników“ (1965), „Kierunki rozwoju przemysłu aparatów niskiego napięcia“ (1961). Był twórcą pierwszego w kraju kompleksu specjalistycznych laboratoriów do badań podstawowych i konstruktorskich z dziedziny łączników niskonapięciowych. Jego bogata działalność naukowa i organizatorska była wielokrotnie wyróżniana, m.in. Orderem Sztandaru Pracy II klasy, Krzyżem Kawalerskim i Oficerski Orderu Odrodzenia Polski, tytułem Zasłużonego Nauczyciela PRL, Honorową Odznaką Miasta Łodzi, licznymi medalami, odznaczeniami i nagrodami resortowymi, uczelnianymi oraz stowarzyszeniowymi.

Prof. Stanisław Dzierzbicki, nauczyciel i wychowawca, człowiek, którego talent, praca i autorytet osobisty były wzorem dla wielu pokoleń inżynierów elektryków, zmarł po ciężkiej chorobie 27 września 1988 r.

Profesor ZYGMUNT HASTERMAN

Urodził się w 1906 r. w Hermanowie (woj. warszawskie). W 1930 r. ukończył studia na Wydziale Elektrycznym Politechniki Warszawskiej wykonując pracę dyplomową z dziedziny maszyn elektrycznych. Pracę zawodową rozpoczął w styczniu 1930 r. w fabryce maszyn elektrycznych Polskie Towarzystwo Elektryczne w Katowicach. W 1932 r. powrócił do Warszawy, gdzie przez okres jednego roku był starszym asystentem w Katedrze Maszyn Elektrycznych Politechniki Warszawskiej. W 1933 r. przeniósł się na Śląsk i pracował w Oddziale Stowarzyszenia Dozoru Kotłów w nadzorze elektrycznym, a następnie w kopalni Węgla Kamiennego „Paryż” w Dąbrowie Górniczej jako kierownik elektrowni. W okresie okupacji pracował jako sztygar w kopalni „Walter”.

W 1945 r. rozpoczął pracę w Zjednoczeniu Energetycznym Zagłębia Węglowego, które powierzyło Mu odbudowę zniszczonej sieci energetycznej na południowej Opolszczyźnie. Następnie współpracował przy rekonstrukcji sieci najwyższych napięć Okręgu Śląskiego. W 1948 r. podjął pracę w nowo organizującym się Głównym Instytucie Elektrotechniki w Warszawie na stanowisku kierownika Zakładu Wysokich Napięć, który prowadził do roku 1966.

Jako współtwórca warszawskiej szkoły wysokonapięciowej o wyraźnym ukierunkowaniu aplikacyjnym w przemyśle i energetyce wychował duże grono specjalistów, z których 5 zostało profesorami a 20 uzyskało stopień doktora nt. Spośród Jego wychowanków 7 zostało wysokiej klasy specjalistami w zagranicznych ośrodkach naukowych. Współtworzone przez Profesora Laboratorium Wysokich Napięć IEI, o najwyższych wówczas w kraju parametrach, umożliwiło wykonywanie prac na światowym poziomie w dziedzinie przepięć i ochrony przeciwprzepięciowej, układów izolacji wysokiego napięcia oraz miernictwa wysokonapięciowego. Prace te przyniosły 5 Nagród Państwowych z czego 2 nich, z zakresu odgromników i koordynacji izolacji, uzyskał Profesor.

W 1956 r. Zygmunt Hasterman uzyskał tytuł naukowy docenta, w 1964 r. tytuł profesora nadzwyczajnego a w 1983 r. profesora zwyczajnego.

Jednocześnie z pracą w Instytucie Elektrotechniki prowadził działalność dydaktyczną w Katedrze Techniki Wysokich Napięć Politechniki Warszawskiej (w latach 1948-1965) oraz na Wydziale Elektrycznym Politechniki Łódzkiej (w latach 1952-1959).

W lutym 1966 r. przeniósł się do Łodzi i objął Katedrę Wysokich Napięć w Politechnice Łódzkiej, którą kierował aż do przejścia na emeryturę w 1976 r. W tym czasie w Łodzi powstało duże centrum naukowo-badawcze przemysłu transformatorowego, z którym był związany od wielu lat. Działał tu największy ośrodek naukowy w dziedzinie transformatorów w Katedrze Maszyn Elektrycznych i Transformatorów Politechniki Łódzkiej, a w 1966 r. został powołany w Łodzi Zakład Transformatorów Instytutu Elektrotechniki mieszczący się w bezpośrednim sąsiedztwie fabryki dużych transformatorów ELTA. Profesor - oprócz pracy w Politechnice - brał czynny udział w pracach naukowo-badawczych tego Zakładu. Od początku jego istnienia wspierał go swoim doświadczeniem oraz twórczymi koncepcjami i inicjatywami jako doradca naukowy.

W okresie 10 lat pracy w Politechnice Łódzkiej przywiązywał dużą wagę do prowadzonych zajęć dydaktycznych. Jego wykłady charakteryzowały się dużą znajomością przedmiotu, komunikatywnością i erudycją. Stworzył wokół siebie szkołę naukową młodych pracowników w dziedzinie zagadnień wytrzymałości elektrycznej układów izolacyjnych w transformatorach energetycznych. Wypromował 7 doktorów, z których kilku osiągnęło już stanowiska profesorów. Był recenzentem 32 prac doktorskich oraz 4 prac habilitacyjnych. Za swoją działalność otrzymał nagrodę Ministra Nauki, Szkolnictwa Wyższego i Techniki za osiągnięcia w dziedzinie naukowo-wychowawczej, organizacji procesu dydaktycznego oraz kształcenia kadry naukowej (1972), a także za współautorstwo

wyróżniających się podręczników akademickich (1966, 1984).

Największe zasługi położył Profesor w dziedzinie teorii przepięć oraz obliczania i badania wytrzymałości elektrycznej układów izolacji transformatorów energetycznych. W tym zakresie był największym autorytetem naukowym w Polsce. Jego książka „Przebiegi udarowe w transformatorach” została wydana w serii „Postępy Techniki Wysokich Napięć” przez PWN w 1960 r. W tej pracy rozwinął i uzupełnił teorie, których podstawą była koncepcja fal wędrownych przedstawiona wcześniej przez Norrisa i Frida. Wsunął sugestię rozszerzenia tej teorii na uzwojenia o niejednorodnej strukturze. Przedstawił także sugestię nowej metody obliczania sprzężeń magnetycznych międzyuzwojenio- wych i przenoszenia się przepięć w autotransformatorach. Sugestie te zostały następnie rozwinięte i sprawdzone w prowadzonych przez Niego pracach doktorskich. Jego autor- stwa jest obszerny rozdział „Przepięcia” w monografii E. Jezierskiego „Transformatory - podstawy teoretyczne” (WNT, Warszawa 1965, 1975). Przedstawił w nim podstawy fi- zyczne przepięć i metody obliczania wytrzymałości elektrycznej izolacji transformatorów.

Ostatnia praca to bardzo obszerna, unikalna w skali światowej, monografia napi- sana już wspólnie z uczniami (F. Mosiński, A. Maliszewski) „Wytrzymałość elektryczna transformatorów energetycznych” (WNT, Warszawa 1983), w której przedstawiono nie tylko aktualne tendencje światowe ale także wyniki wieloletnich prac naukowych wła- snych i grona Jego uczniów i współpracowników.

Prace badawcze Profesora obejmowały bardzo szeroki zakres zagadnień wyso- konapięciowych w urządzeniach i sieciach elektroenergetycznych. Miały one charakter pionierski i inicjowały szybki rozwój nowych kierunków badań w kierowanych przez Nie- go placówkach. Dotyczy to zwłaszcza nowoczesnego ujęcia koordynacji izolacji oraz ra- cjonalizacji techniki probierczej transformatorów.

Łącząc w sposób szczególny działalność naukową z zastosowaniami przemysłowymi był Profesor silnie zaangażowany zarówno w fazie koncepcji oraz realizacji jak i w analizie wy- ników przy wszystkich nowych rozwiązaniach konstrukcyjnych i technologicznych układów izolacyjnych transformatorów najwyższych mocy i napięć. Za duży wkład pracy przy opraco- waniu koncepcji konstrukcji i technologii transformatora blokowego 240 MVA, 400 kV otrzymał nagrodę Ministra Przemysłu Maszynowego (1973).

Poza pracą naukową i współpracą z przemysłem Profesor działał społecznie w organizacjach naukowych i gospodarczych. Był wieloletnim przewodniczącym Komisji Normalizacji Transformatorów przy PKN (1956-1965) w latach 1956-1962 był przewodni- czącym Grupy Roboczej przy RWPG. Będąc członkiem Rady Naukowej Instytutu Ener- getyki i przewodniczącym Sekcji Urządzeń Elektrycznych był wielokrotnie recenzentem i konsultantem nie tylko planów prac badawczych ale także poszczególnych opracowań naukowych tego Instytutu. Od 1952 r. był członkiem Komitetu Elektrotechniki PAN. W la- tach 1954-1957 był przewodniczącym Sekcji Techniki Wysokich Napięć tego Komitetu. Szczególnie był aktywny przy opracowaniu raportu o stanie krajowego przemysłu elek- trotechnicznego.

Profesora cechowała duża śmiałość w stawianiu nowych koncepcji i nowych roz- wiązań, których trafność została później potwierdzona w praktyce. Oddziaływał inspi- rująco na młodych współpracowników wyzwalając a nich energię i zdolności twórcze. Sprawiedliwość, serdeczność i autorytet moralny cechujące jego stosunki ze współpra- cownikami, decydowały o atmosferze w kierowanych przez Niego zespołach i pozosta- ły na zawsze w pamięci Jego wychowanków.

Zmarł w Warszawie w 1986 roku.

Profesor Tadeusz Koter (1919-1995)

W dniu 19 grudnia 1995 r., na Starym Cmentarzu Katolickim w Łodzi pożegnaliśmy na zawsze profesora Tadeusza Kotera, emerytowanego profesora maszyn elektrycznych na wydziale Elektrotechniki i Elektroniki Politechniki Łódzkiej. Na pogrzebie spotkało się wiele pokoleń wychowanków tego Wydziału, w tym koledzy i przyjaciele, członkowie organizacji technicznych i towarzystw naukowych do których należał zmarły profesor. Ostatnie słowa pożegnania wygłosili przedstawiciele Uczelni i Wydziału, macierzystego Instytutu Maszyn Elektrycznych i Transformatorów oraz Stowarzyszenia Elektryków Polskich, którego honorowym członkiem był prof. T. Koter.

Prof. T. Koter przyszedł na świat w podlubelskiej wsi Dąbrowica 1 grudnia 1919 r., gdzie Jego rodzice, a w szczególności Ojciec, dali się poznać jako wzorowi gospodarze i sadownicy. Wyrastał więc w atmosferze dobrej roboty i perspektywicznego myślenia.

Po ukończeniu Państwowego Gimnazjum i Liceum im. St. Staszica w Lublinie, co miało miejsce w 1939 r., wstąpił na Politechnikę Warszawską, jednakże wybuch wojny uniemożliwił Mu podjęcie studiów.

W okresie okupacji, w latach 1942-1944 uczęszczał do Państwowej Wyższej Szkoły Technicznej w Warszawie i potajemnie studiował na Wydziale Elektrycznym Politechniki Warszawskiej. Jako żołnierz Armii Krajowej, został bardzo poważnie zraniony w czasie natarcia na budynek PASTY tak, że groziła mu amputacja nogi. Dalszą tragedię powstania przeżył w Warszawie, po czym udało mu się wraz z żoną doczekać końca wojny na prowincji.

W październiku 1945 r. znalazł się w Łodzi, kontynuując studia na Wydziale Elektrycznym Politechniki Łódzkiej, powołanej do życia w maju tego samego roku. W listopadzie został już młodszym asystentem Katedry Maszyn Elektrycznych kierowanej wówczas przez prof.dr Boleśława Dubickiego. Tam poznał swoich bliskich przyjaciół, późniejszych profesorów Władysława Pełczewskiego i Bohdana Walentynowicza, a nieco później znanego konstruktora transformatorów mgr inż. Zbigniewa Kopczyńskiego. Kiedy wkrótce kierownictwo Katedry objął prof. Eugeniusz Jezierski, młody asystent T. Koter stał się Jego najbliższym współpracownikiem. W tych trudnych latach powojennych trzeba było organizować proces dydaktyczny, a zwłaszcza laboratoria, od zera. Trzeba było zabiegać o warunki bytowe ucząc się i jednocześnie studiując. Prof. T. Koter należał do grupy pierwszych absolwentów Politechniki Łódzkiej. Jego dyplom nosi numer 172 i pochodzi z kwietnia 1948 r.

Dzięki wykazywanym zdolnościom i wielkiemu zaangażowaniu w pracy już w 1949 r. został adiunktem, a w 1954 r. został powołany na zastępcę profesora maszyn elektrycznych, a następnie pełnił obowiązki docenta uzyskując w 1969 r. tytuł naukowy profesora.

Działalność prof. T. Kotera była wieloraka. Jako nauczyciel akademicki odznaczał się wyjątkowymi zdolnościami pedagogicznymi i dydaktycznymi. Jego wykłady z Meorii Maszyn Elektrycznych były prowadzone wzorowo. Jako kierownik zespołu naukowego zawsze trafiał w meritum rozpatrywanego problemu badawczego, łącząc działalność teoretyczną z zastosowaniami w przemyśle. Szczególnie wiele miejsca poświęcał organizacji pracy. Należał do grupy projektantów nowych laboratoriów fabrycznych w Fabryce Transformatorów i Aparatury Trakcyjnej ELTA w Łodzi, brał udział w projektowaniu gmachów Wydziału Elektrotechniki i Elektroniki Politechniki Łódzkiej pełniąc odpowiedzialną funkcję Seniora Budowy.

Zainteresowania naukowe profesora dotyczyły budowy i eksploatacji maszyn

elektrycznych, w szczególności stanów nieustalonych oraz zagadnień chłodzenia i nagrzewania maszyn i transformatorów. W tym zakresie współpracował przez wiele lat z Zakładami Wytwórczymi Maszyn Elektrycznych EMIT w Żychlinie i Fabryką ELTA. Szczególnie owocną działalność przejawiał na polu organizacji nauki w Polsce opracowując liczne ekspertyzy prognozy i materiały opiniotwórcze jako wieloletni członek i v-ce przewodniczący Komitetu Elektrotechniki Polskiej Akademii Nauk - bliski współpracownik profesorów: Janusza Lecha Jakubowskiego i Tadeusza Śliwińskiego. Utrzymywał ścisłe kontakty z Zakładem Maszyn Elektrycznych Instytutu Elektrotechniki w Warszawie, wiodącą placówką naukową w zakresie maszyn elektrycznych w Polsce. Był jednym z współtwórców corocznych Sympozjów Maszyn Elektrycznych w kraju powołanych do życia przez profesora Władysława Latka, które ostatnio nabrały charakteru międzynarodowego. Jednocześnie, jako konsultant, występował wielokrotnie w prognozowaniu rozwoju przemysłu elektrotechnicznego i energetyki w Polsce. Zasiadał w Radach Naukowych Instytutu Elektrotechniki i Branżowego Ośrodka Badawczo-Rozwojowego Maszyn Elektrycznych „KOMEL“ w Katowicach.

W latach 1969-72 przewodniczył Podkomisji do spraw maszyn, transformatorów, napędu i trakcji elektrycznej w ramach Komisji Głównej Elektrotechniki. Dzięki wysiłkom Komisji utworzono fundusz problemu węzłowego, dotyczącego uruchomienia produkcji seryjnej nowoczesnych silników indukcyjnych o mocy 100kW.

Pełnił także obowiązki członka Rady Głównej Nauki, szkolnictwa Wyższego i Techniki. Za działalność na polu Stowarzyszenia Elektryków Polskich i Polskiego Towarzystwa Elektrotechniki Teoretycznej i Stosowanej uzyskał najwyższą godność - członka honorowego.

Trudno wymienić liczne zasługi i przedstawić w pełni bogatą działalność zmarłego profesora. Pełnił On, między innymi, zaszczytne funkcje akademickie: prorektora Politechniki Łódzkiej i dziekana Wydziału Elektrycznego. Należał do Łódzkiego Towarzystwa Naukowego i był członkiem Rady Oddziału Łódzkiego PAN.

W środowisku naukowym i technicznym był cenionym specjalistą o dużym autorytecie, dostrzegającym właściwe kierunki badań i rozwoju Elektrotechniki.

Nie stronił od działalności społecznej także po przejściu na emeryturę, będąc aktywnym działaczem Koła Seniorów SEP-u w Łodzi i przewodniczącym Komisji Historycznej Politechniki Łódzkiej.

Za działalność naukową, zawodową i społeczną otrzymał szereg odznaczeń państwowych, resortowych i organizacyjnych. Do najważniejszych należą: Krzyż Komandorski i Kawalerski Orderu Odrodzenia Polski, Warszawski Krzyż Powstańczy, Medal Komisji Edukacji Narodowej, Odznaka Zasłużonego dla Politechniki Łódzkiej, Srebrna i Złota Honorowa Odznaka Stowarzyszenia Elektryków Polskich, Odznaka Honorowa m. Łodzi.

Do najważniejszych nagród zaliczyć należy: nagrodę naukową m. Łodzi za osiągnięcia w działalności technicznej i współpracy z przemysłem oraz kilka nagród Ministra za osiągnięcia naukowe, dydaktyczne i kształcenie kadry.

Prof. T. Koter przekazywał zasady odpowiedzialności w pracy zawodowej i zamiłowanie do działalności naukowej nie tylko swoim dzieciom, ale także licznej rzeszy wychowanków, których wykształcił w ciągu całego pięćdziesięciolecia swojej pracy w Politechnice Łódzkiej.

Pamięć o nim pozostanie na długie lata
w naszych umysłach i w naszych sercach

Kazimierz Zakrzewski

Profesor Witold Iwaszkiewicz

Profesor Witold Iwaszkiewicz urodził się 13 grudnia 1903 r. w Mikołajówce pow. Taraszcza woj. kijowskie. Nauki w zakresie szkoły średniej pobierał w polskim gimnazjum w Kijowie, a od 1920 r., po przeprowadzeniu się z rodziną do Warszawy w Gimnazjum Humanistycznym im. A. Mickiewicza gdzie uzyskał maturę w roku 1922. Studia wyższe rozpoczął na Wydziale Elektrycznym Politechniki Warszawskiej. Już w czasie studiów przejawiał wyjątkowe zdolności organizatorskie i dydaktyczne. W latach 1927-1930 prof. W. Iwaszkiewicz był kierownikiem naukowym i technicznym, a także wykładowcą Kursu Przygotowawczego na studia politechniczne.

Dyplom ukończenia studiów otrzymał w 1933 r. W latach 1927-1930 pracował jako zastępca asystenta, a od 1 września 1938 r. do 1939 r. jako starszy asystent w Katedrze Miernictwa Elektrycznego i Wysokich Napięć Politechniki Warszawskiej.

W okresie okupacji pracował nadal w Zakładzie Miernictwa Elektrycznego w Państwowej Wyższej Szkole Technicznej w Warszawie prowadząc wykłady z miernictwa elektrycznego oraz prace badawcze w pracowni liczników elektrycznych. W roku 1943 opracował skrypty z miernictwa elektrycznego, których część I została wydana w 1944r., następne części uległy zniszczeniu w Powstaniu Warszawskim.

W lutym 1945 r. po przyjeździe do Łodzi prof. W. Iwaszkiewicz czynnie włączył się w nurt prac organizacyjnych Politechniki Łódzkiej, gdzie był współorganizatorem Wydziału Elektrycznego. W roku 1946 otrzymał tytuł profesora nadzwyczajnego. W roku 1948 został Dziekanem Wydziału Elektrycznego. W czasie jego 4-letniej kadencji dziekańskiej zostały przeprowadzone podstawowe zmiany w organizacji Wydziału. Powołano nowe katedry i zakłady, jak również opracowano nowe programy studiów inżynierskich i magisterskich. W roku akademickim 1952/53 był prorektorem do spraw nauczania. Przez kilkanaście lat przewodniczył Komisji Dydaktyczno-Programowej Wydziału Elektrycznego.

Prof. W. Iwaszkiewicz był autorem wielu skryptów z miernictwa elektrycznego dla studentów Wydziału Elektrycznego jak: „Ćwiczenia laboratoryjne” (1946), „Laboratorium z podstaw elektrotechniki” (1948), „Laboratorium miernictwa elektrycznego” (1949, 1950, 1958), „Pomiary elektryczne” (1978).

Był także współautorem wydawanego przez SEP „Kalendarzyka Elektrotechnicznego”, a następnie „Poradnika Inżyniera Elektryka”.

Był promotorem czterech prac doktorskich.

Prof. W. Iwaszkiewicz był wychowawcą licznej kadry elektryków zajmujących eksponowane stanowiska w przemyśle i nauce polskiej.

Za zasługi w pracy naukowej, organizacyjnej i dydaktyczno-wychowawczej był wyróżniony wieloma odznaczeniami państwowymi m. in. Złotym Krzyżem Zasługi i Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski.

Prof. W. Iwaszkiewicz zmarł dnia 26 lutego 1982 r.

Profesor Bogdan Narolski

Profesor Bogdan Narolski urodził się 25 czerwca 1923 r. w Piotrkowie Trybunalskim i tam ukończył szkołę średnią w 1943 r. na kompletach tajnego nauczania.

Studia wyższe ukończył w 1949 r. na Wydziale elektrycznym politechniki Łódzkiej. Już podczas studiów w 1948 r. rozpoczął pracę naukowo-dydaktyczną na stanowisku asystenta w Katedrze Maszyn Elektrycznych i kolejno przechodząc stopnie kariery nauczyciela akademickiego uzyskał w 1980 r. tytuł profesora nadzwyczajnego. Stopień doktora nauk technicznych uzyskał w 1961 r., a doktora habilitowanego w 1968 r.

Dziedziną jego zainteresowań naukowych była konstrukcja maszyn elektrycznych, a w szczególności drgania i zjawiska akustyczne wytwarzane przez maszyny elektryczne i transformatory. z tej dziedziny opublikował ponad 490 artykułów naukowych w czasopiśmie krajowych i zagranicznych. Był współautorem monografii książkowej „Budowa i obliczanie rdzeni transformatorów energetycznych“ (WNT 1979).

W dziedzinie zjawisk akustycznych wytwarzanych przez maszyny i transformatory był naukowym autorytetem uznanym w kraju i wysoko cenionym za granicą. Był autorem prac naukowo-badawczych wykonywanych dla potrzeb przemysłu oraz szeregu norm krajowych i międzynarodowych dotyczących wyznaczania poziomu hałasów wytwarzanych przez transformatory.

Prof. B. Narolski duże znaczenie przywiązywał do badań o charakterze eksperymentalnym zarówno w pracy naukowej jak również w procesie dydaktycznym. Był współtwórcą laboratoriów w Instytucie Maszyn Elektrycznych i Transformatorów, a także współautorem i redaktorem kilkunastu skryptów dla potrzeb zajęć laboratoryjnych. Jego wielkim osiągnięciem było zbudowanie unikalnego laboratorium akustycznego maszyn elektrycznych, które jest wykorzystywane dla prac naukowych, dydaktycznych oraz współpracy z przemysłem. Jest to jedno z najbardziej nowoczesnych laboratoriów tego typu w placówkach wyższych uczelni technicznych w Polsce.

Prof. B. Narolski pełnił szereg funkcji związanych z organizacją procesu dydaktycznego. W latach 1973-83 był prodziekanem Wydziału, uczestniczył w pracach szeregu komisji wydziałowych i uczelnianych. W latach 1974-83 był członkiem Zespołu Dydaktycznego przy Ministerstwie Nauki, Szkolnictwa Wyższego i Techniki.

Za swoją wieloletnią i efektywną działalność naukową i dydaktyczną był wyróżniony szeregiem odznaczeń między innymi Kawalerskim Krzyżem Orderu Odrodzenia Polski, Medalem Komisji Edukacji Narodowej oraz tytułem Zasłużony Nauczyciel PRL.

Prof. B. Narolski był wzorem nauczyciela akademickiego. Reprezentował nie tylko duży autorytet naukowy, ale wyróżniał się wyjątkowym taktem oraz wysoką kulturą współżycia co zjednywało mu duży szacunek i wpływało korzystnie na postawę i postępowanie jego współpracowników i studentów.

Niespodziewana śmierć w styczniu 1990 r. wyrwała go nagle z grona pracowników Instytutu Maszyn Elektrycznych i Transformatorów w czasie gdy przygotowywał międzynarodową konferencję naukową poświęconą zagadnieniom wibracji i zjawisk akustycznych w maszynach elektrycznych. Konferencję tą i ukończone laboratorium akustyczne uważał za zwieńczenie swojej wieloletniej pracy naukowej. odszedł w okresie, gdy był pełen twórczej pasji naukowej i wielu jeszcze niezrealizowanych inicjatyw badawczych.

Profesor Czesław Jaworski

Profesor Czesław Jaworski urodził się w roku 1905 w Warszawie. Studia wyższe ukończył w roku 1933 na Wydziale Elektrycznym Politechniki Warszawskiej. W latach 1933-39 pracował przy rozbudowie węzła kolejowego w Warszawie, w tym na stanowisku naczelnika Elektrowozowni do wybuchu II wojny światowej, w której brał udział jako zmobilizowany oficer rezerwy. W 1942 roku został zwolniony z niewoli aby jako specjalista od spraw elektryfikacji kolei pracować w Warsztatach Kolejowych w Pruszkowie. Od 1947 r. pracował w biurze Elektryfikacji Kolei, a od 1949 r. na Wydziale Elektrycznym Politechniki Łódzkiej na stanowisku zastępcy profesora kierując Katedrą i Zakładem Elektrotechniki Ogólnej. W 1950 r. broni pracę doktorską na Wydziale Elektrycznym Politechniki Warszawskiej. Prof. Czesław Jaworski uzyskał tytuł naukowy profesora nadzwyczajnego w r. 1954, a profesora zwyczajnego w r. 1973. Był twórcą a później wieloletnim kierownikiem Zakładu a następnie Katedry Kolei Elektrycznych.

Prof. Czesław Jaworski był wybitnym naukowcem. Jest autorem książki obejmującej teorię trakcji elektrycznej, monografii dotyczącej progów elektryfikacji, ponad 50 artykułów i rozpraw naukowych oraz promotorem 3 prac doktorskich i wielu prac dyplomowych.

Profesor ściśle współpracował z resortem komunikacji, był autorem projektu Wielkiej Elektryfikacji Kolei w Polsce, realizacja którego wprowadziła PKP do czołówki Europy pod względem liczby zelektryfikowanych kilometrów linii kolejowych.

Prof. Czesław Jaworski był członkiem Rad Naukowych między innymi przy Ministrze Komunikacji. Pełnił funkcję prodziekana Wydziału Elektrycznego. Został odznaczony między innymi Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski.

Docent Danuta Sadowska

Docent Danuta Sadowska urodziła się w 1915 roku w Wiaźmie. W roku 1937 uzyskała na Uniwersytecie Stefana Batorego w Wilnie dyplom magistra filozofii w zakresie matematyki. Pracę dydaktyczną i naukową w Politechnice Łódzkiej doc. D. Sadowska rozpoczęła w 1948 roku na stanowisku starszego asystenta, zaś od 1953 r. pracowała na stanowisku adiunkta w Katedrze Matematyki Wydziału Mechanicznego. W 1956 roku uzyskała stopień naukowy kandydata nauk matematycznych i tytuł zastępcy profesora. Od 1957 r. pracowała również w Instytucie Matematycznym PAN w Warszawie, gdzie w 1963 roku otrzymała stopień naukowy docenta. W ślad za tym Senat Politechniki Łódzkiej powołał ją w 1963 roku na stanowisko docenta etatowego przy Katedrze Matematyki na Wydziale Mechanicznym. W 1967 r. wraz z utworzeniem nowej Katedry Matematyki na Wydziale Elektrycznym PŁ doc. D. Sadowska została jej kierownikiem, pełniąc tę funkcję do roku 1970, w którym utworzono Międzywydziałowy Instytut Matematyki PŁ. W latach 1966-69 pełniła funkcję prodziekana Wydziału Elektrycznego.

Praca naukowa doc. Danuty Sadowskiej obejmowała teorię równań różniczkowych cząstkowych oraz funkcji analitycznych. W rozwiązywanie tych trudnych problemów wniosła nowe i wartościowe elementy badawcze. Prowadziła również seminaria naukowe oraz była recenzentem prac habilitacyjnych i promotorem prac doktorskich. Od początku swej pracy w Politechnice Łódzkiej doc. D. Sadowska prowadziła zajęcia z matematyki dla studentów Wydziału Elektrycznego, a także na studiach doktoranckich.

Doc. dr hab. Danuta Sadowska zmarła w Łodzi w roku 1979.

Profesor Karol Przanowski

Profesor Karol Przanowski urodził się 3 września 1908 r. W 1933 r. ukończył studia na Wydziale Elektrycznym Politechniki Warszawskiej, uzyskując dyplom inżyniera elektryka (obecny poziom magisterski). Pierwszą pracę zawodową rozpoczął w Zjednoczeniu Elektrowni Okręgu Radomsko - Kieleckiego (tzw. ZEORK-u) jako kreślarz. Wkrótce jednak został Kierownikiem Zespołu, który w latach 1934 - 1939 projektował stacje energetyczne dla linii Starachowice - Warszawa, ważnego dla kraju układu przesyłowego o napięciu 150 kV: Rożnów - Mościce - Starachowice - Warszawa. W czasie okupacji mgr inż. K. Przanowski zajmował stanowisko Kierownika Wydziału Stacji Transformatorowych, między innymi nadzorował budowę stacji 150 kV w Starachowicach i stacji 110 kV w Ostrowcu. Poza tym brał czynny udział w pracach konspiracyjnej grupy SEP, która pod kierunkiem prof. inż. J. Obrąpalskiego opracowała projekt elektryfikacji Polski powojennej. Bezpośrednio po wojnie mgr inż. K. Przanowski został powołany na stanowisko Dyrektora ZEORK-u, wówczas Zjednoczenia Energetycznego Okręgu Radomsko - Kieleckiego. W oparciu o wymieniony wyżej projekt elektryfikacji Polski pod kierunkiem K. Przanowskiego rozpoczęto w 1946 r. w ZEORK-u prace projektowe pierwszej polskiej linii przesyłowej 220 kV: Śląsk - Łódź - Warszawa. Wkrótce powstała instytucja pod nazwą Dyrekcja Budowy Linii 220 kV Śląsk - Łódź - Warszawa z siedzibą w Łodzi. Kierując się swoimi głównymi zainteresowaniami zawodowymi mgr K. Przanowski opuszcza ZEORK i przenosi się do Łodzi rozpoczynając pracę w Dyrekcji na stanowisku Szefa Biura Studiów.

W 1948 r. zostaje Kierownikiem Katedry Elektroenergetyki Politechniki Łódzkiej. Jest to początek jego trzydziestoletniej owocnej pracy w uczelni.

W 1949 r. K. Przanowski uzyskuje tytuł profesora nadzwyczajnego, a w 1964 r. tytuł profesora zwyczajnego.

Katedrą, a później Instytutem Elektroenergetyki kieruje profesor do 1976 r. Rozwój tej jednostki organizacyjnej w pierwszych latach jej istnienia jest przede wszystkim jego zasługą. Szczególnie korzystna dla rozwoju pracy naukowej i zawodowej w Katedrze była okoliczność, że profesor obejmując w 1948 r. jej kierownictwo, był znanym w kraju elektroenergetykiem oraz, że przez szereg dalszych lat pozostawał w dalszym ciągu pracownikiem energetyki zawodowej. W latach od 1949 do 1957 prof. K. Przanowski kierował Łódzką Ekspozyturą Biura Projektów Energetycznych. W działalności Katedry i Instytutu Elektroenergetyki główną rolę odgrywała dydaktyka. Profesor opracował i prowadził wykłady dla 14 przedmiotów z dziedziny sieci i systemów elektroenergetycznych. Prowadził także seminaria, projektowanie oraz ponad 50 prac dyplomowych. Szczególny nacisk kładł profesor na rozwój laboratoriów. Obok laboratorium elektroenergetycznego poważnym osiągnięciem było uruchomienie w 1970 r. w Instytucie Elektroenergetyki laboratorium oświetleniowego, jednego z nielicznych w Polsce.

W latach od 1957 do 1960 profesor kieruje działającym na terenie Katedry zespo-

łtem Komitetu Elektryfikacji Polski PAN. Zespół wykonał kilka opracowań naukowo-koncepcyjnych, m.in. opracowanie: „Właściwy rozwój sieci wysokiego i niskiego napięcia w Polsce w zależności od wzrostu obciążenia”.

Jako Kierownik Katedry i Dyrektor Instytutu Elektroenergetyki PŁ prof. K. Przanowski kierował działalnością pracowników tych instytucji, która obejmowała całokształt problemów elektroenergetyki. Jednakże osobiste zainteresowania profesora koncentrowały się na zagadnieniach współpracy sieci i systemów elektroenergetycznych oraz przesyłu wielkich mocy. Z tej dziedziny napisał większość z około 20 artykułów w czasopiśmie naukowych oraz 3 skrypty: „Współpraca sieci i systemów elektroenergetycznych” (1972 r.), „Przesył wielkich mocy elektrycznych” (1974 r.), „Praca systemów elektroenergetycznych” (1983 r.). Jest również współautorem „Poradnika inżyniera elektryka” (1968 r.).

Prof. K. Przanowski był członkiem lub przewodniczącym 23 Komisji Naukowych, m.in. Członkiem Prezydium Komitetu Elektryfikacji Polski PAN i Przewodniczącym Komisji Systemu Elektroenergetycznego Polski, Przewodniczącym Sekcji Sieci i Systemów Elektroenergetycznych w Komitecie Elektrotechniki PAN, Członkiem Rady naukowej Instytutu Energetyki. Był wielokrotnie recenzentem książek, skryptów, artykułów naukowych, rozpraw doktorskich i habilitacyjnych.

Prof. K. Przanowski był promotorem 8 pomyślnie zakończonych przewodów doktorskich.

Duże zasługi położył prof. K. Przanowski dla rozwoju Politechniki Łódzkiej. Przez 3 lata pełnił funkcję prodziekana i dziekana Wydziału Elektrycznego, a przez 6 lat prorektora i pierwszego zastępcy rektora.

Przez 23 lata był redaktorem Zeszytów Naukowych PŁ „Elektryka”, od momentu istnienia tego wydawnictwa do momentu przejścia na emeryturę.

Za swą działalność zawodową prof. K. Przanowski otrzymał szereg wysokich odznaczeń, m.in. Krzyż Kawalerski i Oficerski OOP oraz Odznakę „Zasłużony dla PŁ”

Z końcem roku akademickiego 1977/78, po 45 latach pracy zawodowej i 30 latach pracy w Politechnice Łódzkiej profesor Karol Przanowski przeszedł na dobrze zasłużoną emeryturę. Prof. Karol Przanowski zmarł w dniu 24 marca 1997 r.

Profesor Bronisław Sochor

Profesor Bronisław Sochor urodził się w roku 1909. Ukończył Wydział Elektromechaniczny Politechniki Lwowskiej i następnie pracował w przemyśle elektrotermicznym do 1950 roku. Od r. 1948 prowadził wykłady w Politechnice Łódzkiej będąc kolejno kierownikiem Zakładu a następnie Katedry Elektrotermii. W 1955 r. uzyskał tytuł profesora nadzwyczajnego, a w r. 1968 profesora zwyczajnego.

Działalność naukowa prof. B. Sochora dotyczyła elektrotermii, pomiarów temperatury oraz zagadnień ekonomicznych w elektrotermii. Był autorem lub współautorem 3 książek wydanych w kraju i 1 monografii zagranicznej oraz 77 artykułów i referatów krajowych i zagranicznych.

Profesor współpracował z licznymi ośrodkami zagranicznymi, a w latach 1972-74 był Przewodniczącym Międzynarodowej Unii Elektrotermii w Paryżu.

W okresie pracy w Politechnice Łódzkiej Prof. B. Sochor był prorektorem Uczelni, dziekanem i prodziekanem Wydziału Elektrycznego oraz kierownikiem Katedry Elektrotermii oraz zastępcą dyrektora Instytutu Elektroenergetyki.

Prof. B. Sochor był twórcą dyscypliny naukowej elektrotermia w PŁ i organizatorem Katedry Elektrotermii. Otrzymał liczne nagrody Ministra oraz wysokie odznaczenia państwowe. Przez wiele lat był przewodniczącym Polskiego Komitetu Elektrotermii.

Zmarł w roku 1990.

Profesor Walenty Starczakow

Profesor Walenty Starczakow urodził się 6 października 1906 roku w Tbilisi w Gruzji. Po wybuchu rewolucji w Rosji carskiej przeniósł się wraz z rodzicami do Warszawy gdzie ukończył gimnazjum.

Po maturze podjął studia na Wydziale Elektrycznym Politechniki Warszawskiej, które ukończył w 1935 r. Po studiach rozpoczął pracę w znanej warszawskiej fabryce aparatury elektrycznej K. Szpotański i s-ka, gdzie przez szereg lat pracował pod kierunkiem znanego naukowca prof. Stanisława Szpora.

W październiku 1945 r. podjął pracę na Wydziale Elektrycznym Politechniki Łódzkiej. Początkowo pracował w Katedrze Podstaw Elektrotechniki kolejno na stanowiskach starszego asystenta, adiunkta oraz docenta.

W czerwcu 1957 objął kierownictwo Katedry Elektrotechniki Ogólnej. Dzięki prof. Walentemu Starczakowowi Katedra ta stała się znanym ośrodkiem naukowym w dziedzinie przekładników. Prof. W. Starczakow jest autorem książki „Przekładniki” oraz wielu publikacji o tematyce przekładnikowej. Jest również autorem skryptów „Materiałoznawstwo elektryczne” oraz „Budowa przekładników”. Za swoje osiągnięcia naukowe, wypromowanie liczego grona doktorów nauk technicznych doc. W. Starczakow otrzymał w roku 1967 tytuł naukowy profesora nadzwyczajnego.

Profesor w czasie swojej pracy w Uczelni pełnił funkcję prodziekana ds. nauki, a w latach 1971-75 był dyrektorem Instytutu Podstaw Elektrotechniki.

Prof. W. Starczakow jest twórcą polskiej naukowej szkoły przekładnikowej.

Za swoją działalność naukową i dydaktyczną otrzymał wiele nagród uczelnianych i resortowych oraz odznaczeń państwowych. Wymienić tu należy między innymi Złoty Krzyż Zasługi, Krzyż Kawalerski Orderu Odrodzenia Polski oraz Tytuł Honorowy Zasłużonego Nauczyciela Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej.

Profesor Tadeusz Konopiński

Profesor Tadeusz Konopiński urodził się w 1914 r. W 1947 r. ukończył studia wyższe w Politechnice Warszawskiej. Od 1957 r. pracował w Instytucie Tele-Radiotechnicznym w Warszawie na stanowisku docenta. W 1966 r. uzyskał tytuł profesora nadzwyczajnego. W latach 1958-70 pełnił funkcję kierownika Katedry Elektroniki Przemysłowej Politechniki Łódzkiej. Był specjalistą w zakresie elektronicznych urządzeń zasilających, a zwłaszcza elementów i podzespołów magnetycznych w układach elektronicznych. Był autorem wielu publikacji z tej dziedziny. Wypromował 8 doktorów nauk technicznych.

Prof. T. Konopiński w latach 1975-77 pracował w Politechnice Łódzkiej na części etatu.

Zmarł w roku 1984

Profesor Michał Jabłoński

Profesor Michał Jabłoński urodził się 1 grudnia 1920 r. w Lublinie. W 1938 r. uzyskał świadectwo dojrzałości w IV Państwowym Gimnazjum i Liceum im. A. Mickiewicza w Warszawie. Podczas służby wojskowej ukończył w 1939 r. Szkołę Rezerwy Łączności (III Komp. Piechoty) w Zgierzu uzyskując I lokatę i honorową szablę. Kampanię wrześniową 1939 odbył z 36 P.P.L.A., rozpoczynając pod Wieluniem (armia Łódź), a kończąc w Modlinie. Za działalność w boju otrzymał Krzyż Walecznych. W okresie okupacji studiował w Warszawie, działając jednocześnie konspiracyjnie w Szarych Szeregach. Brał udział w Powstaniu Warszawskim 1944 na terenie Pragi - sieć łączności (pseudonim Zygmunt).

W 1947 r. ukończył Wydział Elektryczny Politechniki Łódzkiej (Oddział Konstrukcyjny), pracując w r.a. 1945/46 w Katedrze Miernictwa Elektrycznego, a od 1946/47 w Katedrze i późniejszym Instytucie Maszyn Elektrycznych i Transformatorów. Tam uzyskał kolejne stopnie i tytuły naukowe: w 1954 r. doktora (wówczas kandydata) nauk technicznych, w 1963 r. doktora habilitowanego, w 1956 r. stanowisko docenta, 1968 r. tytuł profesora nadzwyczajnego, a w 1977 r. tytuł profesora zwyczajnego.

Działalność naukowa prof. M. Jabłońskiego dotyczy głównie transformatorów (szczególnie transformatorów specjalnych) i przekształtników. Opracował ponad 90 publikacji oraz prac i ekspertyz naukowych dla przemysłu. Do najważniejszych należą: „Badanie transformatorów w przemyśle i eksploatacji”, książka tłumaczona również na język węgierski. Rozdział „Transformatory” w Podręczniku Inżyniera Elektryka. Seria opracowań i publikacji dotyczących transformatorów przekształtnikowych, dławików i układów przekształtnikowych (1980-94)

Przykłady ekspertyz: „Ustalenie przyczyn uszkodzeń transformatorów piecowych i propozycja zmian konstrukcyjnych dla ich uniknięcia” dla EMIT w Żychlinie. „Konstrukcyjne powody przebicia izolacji głównej transformatora firmy Siemens zasilającego wytwórnię papieru Ambilapityja w Sri Lance” dla przemysłu papierniczego Cejlonu.

Prof. M. Jabłoński był promotorem 11 obronionych prac doktorskich. Opiniował wiele prac doktorskich i rozpraw habilitacyjnych oraz wniosków o nadanie tytułu naukowego profesora, a także prac naukowych wykonywanych w ramach grantów KBN.

Działalność dydaktyczna prof. M. Jabłońskiego objęła wszystkie rodzaje zajęć: wykłady, seminaria doktorskie i magisterskie, ćwiczenia, laboratoria, prowadzenie prac dyplomowych, zajęcia na studium doskonalenia pedagogicznego. Opracował i przekazał następcom liczne wykłady.

Prof. M. Jabłoński jest autorem licznych skryptów, z których ważniejsze (samodzielne autorstwo) to: „Transformatory” (3 wydania), „Maszyny prądu stałego” (2 wydania), „Przekształtniki” (2 wydania), „Energoelektronika trakcyjna” (1 wydanie).

W latach 1965-74 był członkiem zespołu Elektrotechniki Ośrodka Metodycznego Wyższych Studiów Technicznych dla Pracujących z siedzibą w Gliwicach. Opracował nową strukturę i programy tych studiów.

Bardzo owocna była współpraca prof. M. Jabłońskiego z zagranicą. W Uniwersytecie Cornell (Ithaca N.Y., USA) odbył w latach 1959-60 studia podoktorskie, które zaozcowały habilitacją. Po nich nastąpił dwumiesięczny staż w Westinghouse El. Corp., Sharon Pa. Był wieloletnim (1969-78) pełnomocnikiem rektora ds. współpracy z Uniwersytetem Strathclyde w Szkocji. Prowadził wykłady z teorii transformatorów w tym Uniwersytecie w 1989 r. Był ekspertem UNESCO w Uniwersytecie Moratuwa w Sri Lance (1977-79). Pracował w Uniwersytecie El-Mansura w Egipcie (1983/84). Współpracował z uczelniami francuskimi w Lyon, Lille, Bethune. Od 1957 r. jest członkiem CIGRE (komitet 12 „Transformatory”).

Odbył wiele wyjazdów krótkoterminowych do uczelni i zakładów przemysłowych (Japonia, Indie, Wlk. Brytania, Francja, Niemcy, Włochy, Austria, Belgia, Dania, Węgry, Bułgaria, Rumunia, Czechy, Ukraina).

Prof. M. Jabłoński pełnił funkcję prodziekana ds. nauczania, a następnie ds. nauki w latach 1961-65. Był kuratorem z ramienia Senatu dla AZS PŁ (1967-74). W latach 1970-73 oraz 1986-91 był zastępcą dyrektora Instytutu. Był członkiem Senatu PŁ (1981-83 oraz przewodniczącym lub członkiem wielu komisji rektorskich i dziekańskich.

Za swą działalność i waleczność prof. M. Jabłoński otrzymał liczne nagrody i odznaczenia, między innymi: Krzyż Walecznych (1939 Modlin), Krzyż Kawalerski oraz Oficerski Order „Polonia Restituta” (1966 oraz 1974), tytuł Zasłużonego Nauczyciela (1983), Nagrodę Naukową Miasta Łodzi (1990) oraz pięć nagród Ministra Edukacji Narodowej (1970, 1974, 1974, 1977, 1991).

Prof. M. Jabłoński był członkiem założycielem lub członkiem licznych organizacji i stowarzyszeń technicznych i naukowych.

Profesora cechują szerokie zainteresowania humanistyczne. Jest autorem książki „Wyspa sercu podobna” (Warszawa ATK, 1985 wspólnie z M. Golicką-Jabłońską) zawierającej wspomnienia z pracy na Cejlonie. Jest również tłumaczem książki P. Dreyfusa „Siostra Emanuela” (z francuskiego, Verbinum, Warszawa 1991).

Profesor prowadzi działalność w zarządach Towarzystwa Przyjaźni Polsko-Francuskiej oraz Towarzystwa Polsko-Szkockiego.

Profesor Władysław Pełczewski

Profesor Władysław Pełczewski urodził się 12 grudnia 1917 roku w Charkowie. Maturę uzyskał w roku 1936 w Gimnazjum im. A. Mickiewicza w Warszawie. Studia wyższe ukończył w roku 1946 na Wydziale Elektrycznym Politechniki Łódzkiej. Stopień doktora nauk technicznych uzyskał w roku 1951. Uzdolnienia i uzyskiwany wybitny dorobek naukowy spowodowały szybki awans doktora W. Pełczewskiego: w roku 1954 uzyskał tytuł naukowy profesora nadzwyczajnego będąc jednym z najmłodszych profesorów w kraju, a w roku 1964 zostaje profesorem zwyczajnym.

Zainteresowania naukowe prof. W. Pełczewskiego obejmowały w latach 1946-52 maszyny elektryczne, w latach 1952-70 napęd elektryczny i jego automatyzację, a od roku 1970 automatykę i teorię sterowania. Wyniki swych prac profesor W. Pełczewski przedstawił w 40 artykułach z zakresu napędu elektrycznego i automatyki opublikowanych w periodykach krajowych i zagranicznych oraz w licznych publikacjach książkowych (2 opublikowane za granicą oraz 8 w kraju, z których ukazały się trzy tłumaczenia w języku francuskim i niemieckim) Z publikacji książkowych należy wymienić „Wzmacniacze elektromagnetyczne” wydane w kraju oraz w Niemczech i Francji, „Zagadnienia cieplne w maszynach elektrycznych”, „Sprzęgła elektromagnetyczne” wydane w kraju i w Niemczech, „Optimal Control of Linear Systems Affected by External Disturbances” wydane we Włoszech oraz „Teoria sterowania”.

Zasługą Profesora jest zorganizowanie, uruchomienie i prowadzenie studiów na specjalności Elektrotechnika przemysłowa, a następnie Automatyka przemysłowa przekształconej później w specjalność Automatyka i Metrologia. Profesor przygotował nowe wykłady oraz koncepcję prowadzenia pozostałych zajęć.

W czasie swojej wieloletniej działalności prof. W. Pełczewski wypromował 23 doktorów, spośród których dwaj otrzymali już tytuły profesorów.

Prof. W. Pełczewski jako visiting-professor wykładał w licznych uczelniach zagranicznych: w Rzymie, Tuluzie, Bolonii i Siegen, a w czasie krótszych wizy między innymi w Paryżu, Grenoble, Padwie, Darmstadt, Monachium, Zurychu, Mediolanie, Sztokholmie, Glasgow i Delft.

W Politechnice Łódzkiej prof. W. Pełczewski rozpoczął pracę jeszcze jako student w roku 1945. W następnych latach po uzyskaniu stopnia i tytułów naukowych pełnił funkcję kierownika Katedry i dyrektora Instytutu, był prodziekanem ds. nauki oraz dziekanem Wydziału Elektrycznego.

Za swoje wybitne osiągnięcia naukowe prof. W. Pełczewski uzyskał godność członka rzeczywistego Polskiej Akademii Nauk oraz godność Doktora Honoris Causa Uniwersytetu Paul Subutier w Tuluzie.

Profesor był i jest nadal przewodniczącym lub członkiem licznych towarzystw i komitetów naukowych. Jest członkiem honorowym SEP>

Prof. W. Pełczewski otrzymał pięciokrotnie nagrodę I stopnia Ministra, Naukową Nagrodę m. Łodzi oraz wiele odznaczeń i wyróżnień, spośród których należy wymienić Krzyże Orderu Odrodzenia Polski: Kawalerski, Oficerski i Komandorski, Tytuł Zasłużony Nauczyciel, Medal Edukacji Narodowej, Odznakę Zasłużony dla PŁ, Honorową odznakę m. Łodzi, Medal 40-lecia PŁ, Srebrną i Złotą Odznakę SEP i Honorową Odznakę NOT.

Profesor Edward Kącki

Profesor Edward Kącki urodził się w roku 1925 w Poznaniu. Studia rozpoczął w 1946 r. na Wydziale Elektrycznym Politechniki Łódzkiej oraz na kierunku Matematyka Wydziału Matematyki, Fizyki i Chemii Uniwersytetu Łódzkiego. Po trzecim roku studiów został w 1949 r. zatrudniony jako młodszy asystent w Katedrze Matematyki Wydziału Mechanicznego PŁ. Stopnie naukowe magistra (1952), doktora (1963) oraz doktora habilitowanego (1966) uzyskał na Wydziale Elektrycznym PŁ. Do roku 1972 pracował w Instytucie Matematyki, a następnie w zorganizowanym przez siebie Ośrodku Elektronicznej Techniki Obliczeniowej. Od 1972 do 1995 r. pełnił funkcję dyrektora, najpierw Ośrodka ETO, a następnie Instytutu Informatyki. W roku 1972 uzyskał tytuł naukowy profesora nadzwyczajnego, a w 1989 profesora zwyczajnego. Zorganizował od podstaw proces dydaktyczny z informatyki na wszystkich wydziałach i rodzajach studiów Politechniki Łódzkiej. Następnie reorganizując Ośrodek ETO w 1980 r. przekształcił go w Instytut Informatyki, za co został odznaczony Krzyżem Oficerskim Orderu Odrodzenia Polski. W latach 1969-72 pełnił funkcję prodziekana do spraw naukowych Wydziału Elektrycznego, a w okresie 1984-87 był dziekanem Wydziału Fizyki Technicznej i matematyki Stosowanej PŁ.

Prof. E. Kącki prowadził w ciągu wielu lat seminaria naukowe dla doktorantów, w rezultacie czego wypromował 36 doktorów i wielu jego wychowanków to profesorowie wyższych uczelni w Polsce i za granicą. Za kształcenie kadry naukowej został wyróżniony dwukrotnie Nagrodami Ministra Edukacji Narodowej (II i I stopnia). Główne jego zainteresowania naukowe obejmują zagadnienia optymalnego sterowania procesami opisanymi równaniami różniczkowymi cząstkowymi, algorytmy sztucznej inteligencji, zastosowania sieci neuronowych, metody badań symulacyjnych oraz konstrukcja systemów ekspertowych dla techniki i medycyny z wykorzystaniem multimediiów. Rezultatem tych zainteresowań są publikacje naukowe obejmujące ponad 180 ogłoszonych drukiem oryginalnych prac naukowych, oraz 15 książek i monografii i wiele skryptów dla studentów. Za prace naukowe oraz opublikowane książki otrzymał kilka nagród MEN oraz Nagrodę Naukową Miasta Łodzi. Był głównym organizatorem kilkadziesiątu konferencji i sympozjów naukowych, a w tym 6 międzynarodowych i był redaktorem Zeszytów Naukowych PŁ Informatyka oraz członkiem komitetów redakcyjnych kilku ogólnopolskich czasopism naukowych.

Jest członkiem honorowym Polskiego Towarzystwa Badań Systemowych. Pełnił funkcję prezesa Zarządu Głównego Polskiego Towarzystwa Informatyki Medycznej oraz funkcję prezesa Łódzkiego Oddziału Polskiego Towarzystwa Cybernetycznego. Przez wiele lat był wiceprezesem, a następnie w latach 1979-82 prezesem Łódzkiego Wojewódzkiego Oddziału Towarzystwa Wiedzy Powszechnej poświęcając wiele uwagi popularyzacji nauki, między innymi zastosowaniom matematyki, cybernetyce i informatyce, za co został wyróżniony przez Ministra Kultury odznaką Zasłużonego Działacza Kultury.

Od 1995 roku jest na emeryturze.

Profesor Maciej Krakowski

Profesor Maciej Krakowski urodził się 7 grudnia 1924 r. w Pabianicach. Studia na Wydziale Elektrycznym PŁ odbył w latach 1945-51; stopień doktora nauk technicznych uzyskał w 1956 r., docenta w 1959 r., tytuł profesora nadzwyczajnego w 1972 r., a profesora zwyczajnego w 1983. Pracował w Katedrze Podstaw Elektrotechniki w latach 1950-70, a w Instytucie Podstaw Elektrotechniki w latach 1970-78. Od 1978 r. przeszedł do Ośrodka Elektronicznej Techniki Obliczeniowej, a w 1980 r. do Instytutu Informatyki gdzie pracował do 1991 r.

Prof. M. Krakowski był konsultantem naukowo-badawczym w Instytucie Energetyki w Oddziale Transformatorowym w Łodzi w latach 1977-88.

Od 1991 r. jest na emeryturze.

Działalność naukowa profesora obejmowała następujące dziedziny: elektrotechnika teoretyczna, teoria pola elektromagnetycznego w środowiskach przewodzących, a w szczególności teoria prądów wirowych.

Jest autorem monografii „Obwody ziemnopowrotne“ (WNT 1979) oraz podręcznika „Elektrotechnika teoretyczna“ (2 tomy, 4 wydania, PWN, 1979-90)).

Opublikował ponadto 88 artykułów naukowych (w tym 60 indywidualnych), z których 6 opublikowano w Biuletynie PAN „Nauki techniczne“, 8 w IEE Proceedings, 5 w „Archiv für Elektrotechnik“, 19 w „Archiwum Elektrotechniki“, 5 w „rozprawach Elektrotechnicznych“, 4 w „Zastosowaniach Matematyki“ i 1 w „Pracach Matematycznych“.

Był promotorem 13 przewodów doktorskich.

Prof. M. Krakowski prowadził wykłady z zakresu podstaw elektrotechniki, elektrotechniki teoretycznej, teorii pola elektromagnetycznego, teorii obwodów.

Godne przypomnienia są skrypty autorstwa profesora: „Obwody elektryczne prądu stałego i zmiennego“ (2 części), „Podstawy elektrotechniki“ (2 części we współautorstwie, 3 wydania), „Analiza Liniowych obwodów elektrycznych“ (2 części, 2 wydania).

Prof. M. Krakowski pełnił funkcje kierownika Katedry Podstaw Elektrotechniki (1965-70), prodziekana Wydziału Elektrycznego (1964-66), prodziekana Wydziału Fizyki Technicznej i Matematyki Stosowanej (1987-91) oraz zastępcy dyrektora Instytutu Informatyki (1983-87).

Za swoją działalność naukową i dydaktyczną otrzymał Krzyż Kawalerski Orderu Odrodzenia Polski oraz 3 nagrody Ministra.

Profesor Jerzy Luciński

Profesor Jerzy Luciński urodził się 14 lutego 1930 r. W 1954 r. ukończył studia wyższe na Wydziale Elektrycznym PŁ.

Pracę w PŁ rozpoczął w 1952 r. Był współorganizatorem Katedry Elektroniki Przemysłowej utworzonej w 1957 r. W 1964 r. uzyskał stopień naukowy doktora nauk technicznych. W 1986 r. uzyskał tytuł naukowy profesora nadzwyczajnego. W latach 1973-86 był zastępcą dyrektora Instytutu Elektroniki, a w latach 1986-96 pełnił funkcję dyrektora Instytutu. Jest specjalistą w zakresie energoelektroniki i półprzewodnikowych przyrządów mocy, autorem znanych książek z dziedziny układów tyrystorowych wydanych przez WNT kolejno w latach 1972, 1973, 1978, 1982 i 1986. Jest współtwórcą wielu opracowań badawczych z zakresu metrologii tyrystorów. Był kierownikiem 3 projektów badawczych (grantów) dla MEN, a następnie KBN. Ma na swoim koncie łącznie 38 publikacji, w tym 12 patentów.

Pełnił szereg odpowiedzialnych funkcji wydziałowych i uczelnianych. W latach 1994-96 był przewodniczącym senackiej komisji Budżetu i Finansów PŁ.

Od roku 1996 jest na emeryturze.

Profesor Zdzisław Pomykalski

Profesor Zdzisław Pomykalski urodził się w dniu 17 marca 1817 r. w Łodzi. Świadectwo dojrzałości otrzymał w 1936 r. w Państwowym Gimnazjum i Liceum im. M. Kopernika w Łodzi. W tymże roku rozpoczął studia na Wydziale Elektrycznym Politechniki Warszawskiej, które przerwane przez wojnę i okupację, ukończył w Politechnice Łódzkiej, uzyskując w roku 1948 dyplom inżyniera elektryka. W roku 1963 otrzymał stopień naukowy doktora. Od 1947 r. pracował jako nauczyciel akademicki na Wydziale Elektrycznym PŁ, przechodząc kolejne szczeble od młodszego asystenta do profesora nadzwyczajnego, który to tytuł otrzymał w roku 1977. W roku 1987 przeszedł na emeryturę.

Działalność naukowa prof. Z. Pomykalskiego koncentrowała się na dwóch dyscyplinach naukowych: elektrotechnice samochodowej i pomiarach wielkości nieelektrycznych metodami elektrycznymi. W tych dyscyplinach wypromował 15 doktorów nauk technicznych, recenzował 6 prac habilitacyjnych i 16 prac doktorskich. Był autorem i współautorem 32 artykułów i referatów opublikowanych lub wygłoszonych na różnych konferencjach i w periodykach krajowych. Był organizatorem 3 konferencji naukowych, a w latach 1960-71 brał udział w pracach Rady Naukowej ds. Komunikacji przy Prezydium Rady Narodowej m. Łodzi, od roku 1978 był członkiem Rady Naukowej przy Wyższej Oficerskiej Szkole Samochodowej im. gen W. Waszkiewicza w Pile, a od 1980 r. członkiem Rady Naukowej Przemysłowego Instytutu Motoryzacji w Warszawie, w latach 1957-1960 był doradcą naukowym ds. Elektrotechniki Samochodowej w FSC Starachowice (Biuro Konstrukcyjne w Łodzi). W latach 1970-72 był doradcą naukowym Zakładów Elektrotechnicznych WAREL w Warszawie. Był ponadto kierownikiem kilkunastu prac badawczo-naukowych, których wyniki wdrożono w przemyśle między innymi w FSM Bielsko-Biała i Tychy, Fabryce Urządzeń Budowlanych, Zakładach Elektrotechniki Motoryzacyjnej w Świdnicy. Profesor przygotował w 1949 r. powierzony mu na Wydziale Mechanicznym PŁ wykład z elektrotechniki samochodowej. Uruchomił wówczas również laboratorium z tego przedmiotu. W 1954 r. przygotował wykład z pomiarów wielkości nieelektrycznych metodami elektrycznymi. Te dwa wykłady i związane z nimi laboratoria były osiągnięciami w pełni innowacyjnymi na Wydziale.

Omawiając dorobek publikacyjny prof. Z. Pomykalskiego należy zwrócić uwagę na podręcznik akademicki „Elektrotechnika samochodowa” (2 wydania, 1965 i 1978) oraz skrypt „Elektrotechnika samochodowa” (7 wydań w okresie od 1961 do 1983). Był również redaktorem skryptu . pracy zbiorowej pracowników Zespołu Elektrotechniki Samochodowej „Laboratorium Elektrotechniki Samochodowej” (PWN, Warszawa). Wszystkie te tytuły wypełniły dotkliwą lukę w piśmiennictwie technicznym w kraju. W latach 1979-92 prof. Z. Pomykalski był recenzentem 8 skryptów i 20 innych opracowań dla Politechnik Warszawskiej, Wrocławskiej, Łódzkiej oraz WSI w Radomiu.

Podczas wych kilkakrotnych staży w uczelniach zagranicznych (Leningrad, Karl-Marksstadt, Ilmenau, Praga, Bratysława, Drezno, Budapeszt) profesor zapoznał się z organizacją pokrewnych jednostek uczelnianych i wygłosił szereg prelekcji na temat macierzystej Uczelni.

Prof. Z. Pomykalski w ciągu 40-letniej działalności w Politechnice Łódzkiej piastował szereg odpowiedzialnych funkcji zarówno ogólnouczelnianych jak i wydziałowych. W latach 1969-76 pełnił funkcję dziekana Wydziału, w latach 1970-76 był zastępcą dyrektora Instytutu Podstaw Elektrotechniki ds. kształcenia i wychowania, a w okresie 1976-87 był zastępcą dyrektora instytutu ds. nauki.

Prof. Z. Pomykalski otrzymał 5 indywidualnych i 1 zespołową nagród Ministra oraz 35 nagród Rektora za działalność naukową (współpraca z przemysłem i działalność naukowo-badawcza), dydaktyczno-wychowawczą i organizacyjną.

Z 14 odznaczeń otrzymanych w latach 1955-86 wyróżnić należy Krzyże Oficerski i Kawalerski OOP (182, 1975), Złoty i Srebrny Krzyż Zasługi (1969, 1955), Medal Komisji Edukacji Narodowej (1977) i tytuł honorowy Zasłużony Nauczyciel PRL (1986).

Profesor Bolesław Bolanowski

Profesor Bolesław Bolanowski urodził się 23 lipca 1932 r. w Rzęśnie Polskiej koło Lwowa. Od 1946 r. przebywa w Łodzi. Studia na Wydziale Elektrycznym ukończył w 1958 r. ze specjalnością aparaty elektryczne.

Pracę w Politechnice Łódzkiej rozpoczął w 1953 r. W roku 1965 został mianowany adiunktem, a następnie docentem (1968), profesorem nadzwyczajnym (1972) oraz profesorem

zwyczajnym (1991). Profesorowi B. Bolanowskiemu powierzano szereg obowiązków organizacyjnych, z których należy wymienić między innymi kierowanie budową i prowadzenie laboratoriów zwarciowych prądu stałego i przemiennego oraz trwałości łączeniowej (1955-70), kierowanie zespołem naukowo-dydaktycznym zajmującym się problematyką łączników zestykowych (1971-81). Ponadto profesor pełnił funkcję kierownika Zakładu Aparatów Elektrycznych (1981-84) i dyrektora Instytutu Aparatów Elektrycznych (1981-86). Był również inicjatorem powołania tego Instytutu. W latach 1971-81 pełnił funkcję zastępcy dyrektora Instytutu Transformatorów, Maszyn i Aparatów Elektrycznych

W latach 1981-87 był dziekanem Wydziału Elektrotechniki, a w latach 1990-96 był prorektorem Politechniki Łódzkiej.

Główne kierunki jego zainteresowań naukowych i technicznych to teoria elektrycznego łuku łączeniowego (szczególnie obszaru przykatodowego oraz budowa układów gaszeniowych łączników niskiego napięcia). Z tego zakresu obronił pracę doktorską (1964), a następnie habilitacyjną (1967). Jest autorem około 125 publikacji i około 115 ważniejszych opracowań i ekspertyz dla przemysłu, twórcą i współtwórcą 14 patentów (z wdrożonych ważniejsze dotyczą rodziny styczników trakcyjnych 3 KV SPG).

Z zakresu teorii łuku łączeniowego i aparatów elektrycznych wypromował 6 doktorów nauk technicznych. Jest współautorem i organizatorem 6 międzynarodowych konferencji „Switching Arc Phenomena”.

Jest Przewodniczącym Rady Naukowo-Technicznej Ośrodka Badawczo-rozwojowego ORAM w Łodzi (od 1972).

Główne kierunki działalności dydaktycznej prof. B. Bolanowskiego to budowa i eksploatacja aparatów elektrycznych (elektromagnetycznych łączników, aparatury trakcyjnej, łączeniowych elementów automatyki). Był opiekunem około 100 prac dyplomowych.

Swą postawą i zaangażowaniem społecznym spowodował wnioskowanie w 1985 r. ze strony Komitetu Uczelnianego i Miejskiego PZPR do Ministra o odwołanie go z funkcji dziekana, a w 1986 r. wyrażenie mu oraz 5 innym profesorom Wydziału (jedyne osoby na PŁ) wotum nieufności przez ówczesną organizację partyjną PŁ.

Równoległe do pracy naukowej zaangażowany jest w działalność SEP pełniąc szereg funkcji w kole SEP PŁ, Oddziale Łódzkim oraz w Zarządzie Głównym.

W latach 1990-94 był radnym Rady Miejskiej Łodzi.

Profesor Jan Karniewicz

Profesor Jan Karniewicz urodził się w 1928 roku w miejscowości Prudy w województwie nowogródzkim. Od 1945 r. mieszka w Łodzi, gdzie w 1950 r. ukończył PWSP na studiach matematycznych, a w 1952 r. w Uniwersytecie Łódzkim uzyskał stopień magistra filozofii w dziedzinie fizyki. Pracę zawodową rozpoczął w Liceum Pedagogicznym w Łodzi jako nauczyciel matematyki, później fizyki i astronomii (1950-58). Poczynając od roku 1954 pracuje w Politechnice Łódzkiej, gdzie w 1966 r. uzyskał stopień doktora, a trzy lata później docenta. W roku 1988 uzyskał tytuł profesora nauk fizycznych. Na przełomie lat 1971/72 odbył staż naukowy w Strathclyde University w Glasgow. Brał czynny udział w wielu międzynarodowych szkołach i konferencjach naukowych dotyczących fizyki kryształów.

Od 1968 r. kieruje zespołem naukowym fizyki monokryształów, zajmującym się badaniem elementarnych zjawisk zachodzących podczas fazowych przemian w procesie krystalizacji i rozpuszczania oraz badaniem właściwości fizycznych otrzymanych kryształów.

Jest autorem lub współautorem stu kilkudziesięciu artykułów naukowych, głównie w czasopismach o zasięgu międzynarodowym, dwóch podręczników oraz innych opracowań o charakterze rozpraw, monografii lub sprawozdań. Był promotorem 15 rozpraw doktorskich oraz inspiratorem dalszych 11 rozpraw doktorskich i kilku habilitacyjnych swoich współpracowników. Zespół został określony przez recenzentów dorobku naukowego mianem łódzkiej szkoły fizyki monokryształów.

Pełnił wiele ważnych funkcji. Był organizatorem i pierwszym dyrektorem Instytutu Fizyki PŁ (1970-83), współtwórcą i pierwszym dziekanem Wydziału Fizyki Technicznej i Matematyki Stosowanej PŁ (1976-81), wiceprzewodniczącym Oddziału Łódzkiego PTF oraz XXII Zjazdu Fizyków Polskich (1971), organizatorem wielu konferencji naukowych, w tym międzynarodowych, kierownikiem 5 tematów realizowanych w ramach problemów centralnie sterowanych. Był członkiem kilku komitetów PAN: Komitetu Krystalografii, Komitetu Fizyki, Komitetu Badań Kosmicznych. Był inicjatorem powołania i wieloletnim redaktorem Zeszytów Naukowych PŁ Fizyka. Przez wiele lat był członkiem Rady Naukowej Wydziału Elektrycznego, Rady Naukowej Instytutu Inżynierii Chemicznej, członkiem Senatu PŁ. W 1973 r. brał udział w II Kongresie Nauki Polskiej oraz w spotkaniu uczonych polskiego pochodzenia w Krakowie, gdzie zostało nawiązanych wiele kontaktów naukowych.

Został odznaczony Srebrnym i Złotym Krzyżem Zasługi, Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski, Medalem Komisji Edukacji Narodowej i kilkoma innymi odznaczeniami. Był laureatem kilkudziesięciu nagród JM Rektora PŁ oraz pięciu nagród Ministra za działalność naukową i dydaktyczną.

Profesor Zdzisław Korzec

Profesor Zdzisław Korzec urodził się 8 sierpnia 1929 r. w Łodzi, gdzie ukończył szkołę średnią i liceum ogólnokształcące. W roku 1950 rozpoczął studia na Wydziale Elektrycznym Politechniki Łódzkiej, gdzie w roku 1953 uzyskał tytuł zawodowy inżyniera elektryka, a w 1956 magistra inżyniera ze specjalnością grzejnictwo elektryczne. W 1955 r. rozpoczął pracę zawodową w Instytucie Techniki Ciepłej w Łodzi. Od 1956 r. pracuje do chwili obecnej w PŁ awansując kolejno na stanowisko adiunkta, docenta i profesora. W latach 1970-73 był zastępcą dyrektora Instytutu Automatyki i Elektroniki, a od 1973 do 1986 był dyrektorem Instytutu Elektroniki.

Stopień naukowy doktora nauk technicznych uzyskał w r. 1964 po przedstawieniu i obronie rozprawy doktorskiej dotyczącej analizy stanów przejściowych w tranzystorach bipolarnych. W roku 1970 uzyskał stopień naukowy doktora habilitowanego nauk technicznych w zakresie elektroniki, za pracę dotyczącą zastosowania reflektometrii czasowej do badania właściwości dynamicznych elementów półprzewodnikowych. W roku akademickim 1964/65 odbył sześciomiesięczny staż naukowy w Instytucie de l'Electronique w Orsay (Francja) jako stypendysta rządu francuskiego, a w roku 1970 czteromiesięczny staż naukowy w University of Strathclyde w Glasgow.

Większość prac badawczych, jakie prowadził prof. Z. Korzec dotyczyła teorii przyrządów półprzewodnikowych oraz komputerowych metod analizy i projektowania układów elektronicznych. Wyniki badań były publikowane między innymi w takich czasopiśmiech jak „IEEE Transactions on Circuits Theory“, „Zeszyty ITP-PAN“, „rozprawy Elektrotechniczne“, „Archiwum Elektrotechniki“ oraz w materiałach konferencji międzynarodowych i krajowych. W jego dorobku naukowym znajduje się również pięć książek wydanych przez WNT w Warszawie („Tranzystory polowe“ - 1969, „Tranzystory polowe: technologia, konstrukcja, zastosowania“ - 1973, „Metody analizy i projektowania układów półprzewodnikowych z zastosowaniem maszyn cyfrowych“ - 1979, „Tranzystory polowe złączowe“ - 1984 we współautorstwie z Z. Ciotą).

Prof. Z Korzec był promotorem 17 zakończonych przewodów doktorskich, był recenzentem wielu prac doktorskich i habilitacyjnych, skryptów, książek i artykułów.

Działalność dydaktyczną prof. Z. Korzec łączył głównie z rozwojem kierunku studiów Elektronika. Opracował i prowadził na tym kierunku takie przedmioty jak fizyka półprzewodników, przyrządy półprzewodnikowe i układy scalone, komputerowe metody projektowania układów półprzewodnikowych. Był organizatorem i kierownikiem studium podyplomowego z zakresu przyrządów półprzewodnikowych. Na studiach doktoranckich prowadził wykład na temat układów z przełączanymi kondensatorami. Był opiekunem kilkudziesięciu prac magisterskich.

W roku akademickim 1979/80 prowadził wykłady CAD w Anglii (Essex, Colchester) zaś w latach 1986-90 prowadził wykłady na temat „physique et technologie des semiconducteurs, conception assistee par ordinateur“ oraz „circuits a capacite commutes“ w Universite de la Science et Technologie w Oranie (Algieria).

Prof. Z. Korzec brał czynny udział w pracach organizacyjnych na Wydziale, a w szczególności przyczynił się do zorganizowania studium podyplomowego z urządzeń półprzewodnikowych, którego był kierownikiem w latach 1970-76 oraz do uruchomienia kierunku studiów Elektronika ze specjalnością Aparatura Elektroniczna.

Pełniąc w latach 1973-86 funkcję dyrektora Instytutu Elektroniki PŁ przyczynił się do jego znacznego rozwoju zarówno kadrowego jak i do rozwoju prowadzonych badań naukowych. Był organizatorem konferencji i spotkań naukowych między innymi takich jak konferencja „Kierunki rozwoju aparatury elektronicznej“ (1976), „III Krajowa konferencja teorii obwodów i układy elektroniczne“ (1978), konferencja „Problemy elektroniki i

techniki medycznej w regionie łódzkim“ (1983).

Uczestniczył również w pracach komitetów naukowych i organizacyjnych szeregu konferencji o zasięgu międzynarodowym i krajowym. Był członkiem komitetu redakcyjnego WNT oraz członkiem zespołu naukowo-dydaktycznego przy MNSzWiT.

Za działalność naukową i dydaktyczną prof. Z. Korzec był nagradzany 4-rorotnie nagrodami Ministra, nagrodami Rektora PŁ oraz nagrodami Polskiego Towarzystwa Elektrotechniki Teoretycznej i Stosowanej. Jest odznaczony Złotym Krzyżem Zasługi oraz Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski.

Prof. Z. Korzec był aktywnie działającym członkiem stowarzyszeń naukowych np. od 1960 r. był członkiem PTETiS, a w latach 1973-86 był przewodniczącym Oddziału Łódzkiego tego Towarzystwa (od 1993 jest członkiem honorowym). Jest członkiem międzynarodowego stowarzyszenia IEEE (senior member), członkiem The New York Academy of Sciences (active member), oraz członkiem SEP NOT.

Profesor Zbigniew Kowalski

Profesor Zbigniew Kowalski urodził się w roku 1927. Studia na Wydziale Elektrycznym PŁ w zakresie elektroenergetyki ukończył w 1952 r. W Politechnice Łódzkiej pracuje od 1950 r. kolejno na stanowiskach zastępcy asystenta, asystenta, starszego asystenta, adiunkta, docenta i profesora nadzwyczajnego. Pracę rozpoczął w Katedrze Miernictwa Elektrycznego. Od 1951 r. do 1970 r. pracował w Katedrze Elektroenergetyki i Sieci Elektrycznych oraz przez 1 rok także w Zakładzie Wysokich Napięć. Od 1970 r. do emerytury (1997) pracuje w Instytucie Elektroenergetyki PŁ. W krótkich okresach czasu poza PŁ był zatrudniony na 1/2 etatu między innymi w Biurze Studiów Elektryfikacji Polski PAN (1957-60).

Stopień doktora otrzymał w 1964 r., a doktora habilitowanego nauk technicznych w 1974 r. W 1971 r. był powołany na stanowisko docenta. Tytuł i stanowisko profesora nadzwyczajnego otrzymał w 1988 r.

Podczas pracy w PŁ prof. Z. Kowalski pełnił szereg funkcji zawodowych i społecznych. Między innymi był dyrektorem Instytutu Elektroenergetyki PŁ (1976-92), zastępcą dyrektora tego Instytutu ds. dydaktyczno-wychowawczych (1972-76), kierownikiem Zakładu Elektroenergetyki Przemysłowej i Oświetlenia Elektrycznego (1987-97), kierownikiem czterech zespołów naukowo-badawczych, sekretarzem Oddziału Łódzkiego PTE-TiS (1964-67), organizatorem i opiekunem Koła Naukowego Elektryków Studentów PŁ oraz współorganizatorem i opiekunem Studenckiego Koła SEP przy PŁ (1966-72).

Prof. Z. Kowalski opracował i prowadził kilkanaście wykładów na studiach magisterskich, inżynierskich i podyplomowych z zakresu zabezpieczeń elektroenergetycznych, sieci elektroenergetycznych, zwarć w układach elektroenergetycznych, elektryfikacji zakładów przemysłowych, jakości i niezawodności dostawy energii elektrycznej i prognozowania rozwoju elektroenergetyki. Był opiekunem przeszło 160 prac dyplomowych, przeważnie magisterskich. Był inicjatorem i współorganizatorem 7 studiów podyplomowych z elektroenergetyki, elektroenergetyki przemysłowej, projektowania sieci i instalacji elektroenergetycznych oraz sieci i systemów elektroenergetycznych. Był głównym organizatorem i opiekunem specjalności przetwarzanie i użytkowanie energii elektrycznej oraz współorganizatorem i opiekunem specjalności elektroenergetyka, a także głównym współautorem programów nauczania na tych specjalnościach. Był inicjatorem i współorganizatorem komputerowego ośrodka obliczeniowego w Instytucie Elektroenergetyki PŁ.

Prof. Z. Kowalski opracował 6 skryptów, w tym „Podstawy prognozowania elektroenergetycznego“, „Teoria zwarć w układach elektroenergetycznych“ i „Niezawodność zasilania odbiorców energii elektrycznej“.

Prace naukowe prof. Z. Kowalskiego obejmują tematykę układów i stanów asymetrycznych oraz prądów zwarciovych w układach elektroenergetycznych, metod prognostycznych w elektroenergetyce i jakości energii elektrycznej.

Prof. Z. Kowalski jest autorem dwóch książek „Wahania napięcia w układach elektroenergetycznych“ oraz „Asymetria w układach elektroenergetycznych“, 120 publikowanych rozpraw, artykułów i referatów konferencyjnych. Był promotorem 8 rozpraw doktorskich pracowników Instytutu Elektroenergetyki PŁ.

Prof. Z. Kowalski był inicjatorem i organizatorem współpracy naukowej Instytutu Elektroenergetyki PŁ między innymi z Instytutem Elektrodynamiki Ukraińskiej Akademii Nauk i Instytutem Elektrotechniki Montefiore w Liege.

Prof. Z. Kowalski był inicjatorem i organizatorem lub współorganizatorem 6 krajowych oraz 7 międzynarodowych konferencji i sympozjów naukowych, w tym między innymi międzynarodowego cyklicznego sympozjum „Short-Circuit Currents in Power Sy-

stems“, organizowanego naprzemian w Polsce i w Belgii.

Prof. Z. Kowalski jest uhonorowany dziewięcioma odznaczeniami w tym Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski i Medalem Komisji Edukacji Narodowej. Otrzymał trzy nagrody Ministra NSzWiT oraz Ministra Edukacji Narodowej, a także nagrodę I stopnia Ministra Budownictwa i Materiałów Budowlanych.

W 1997 roku przeszedł na emeryturę.

Profesor Mirosław Krynke

Profesor Mirosław Krynke urodził się 28 maja 1929 roku w Grudziądzu. Okres wojny spędził w Radomsku (Generalna Gubernia) gdzie jako chłopiec (1943-45) należał do Szarych Szeregów - konspiracyjnego harcerstwa.

W roku 1949 uzyskał świadectwo dojrzałości w Liceum T. Kościuszki w Toruniu. W tym samym roku rozpoczął studia na Wydziale Elektrycznym Politechniki Łódzkiej.

W 1965 roku uzyskał stopień naukowy doktora nauk technicznych. Tematyka, którą zajmował się od samego początku pracy zawodowej obejmowała zagadnienia dotyczące napędu elektrycznego, a następnie automatykę i sterowanie napędami.

Jako owoc swych prac w tej dziedzinie (we współautorstwie) wydał książkę „Metoda zmiennych stanu w analizie dynamiki układów napędowych“ (WNT, Warszawa 1948).

Szereg prac publikowanych jak i opracowań wewnętrznych była ściśle związana z zagadnieniami automatyki napędu.

Prof. M. Krynke wykazał się bardzo owocną współpracą z przemysłem kierując szeregiem opracowań, które następnie zostały wdrożone.

Do ważniejszych nagród, które uzyskał należy zaliczyć sześć nagród Ministra oraz nagrodę sekretarza naukowego PAN.

Za wieloletnią pracę w Politechnice Łódzkiej uzyskał szereg odznaczeń, z których najważniejsze to Krzyż Kawalerski Orderu Odrodzenia Polski, Złoty Krzyż Zasługi, Medal Edukacji Narodowej.

Do innych istotnych zagadnień realizowanych przez prof. M. Krynke należy również zaliczyć koordynowanie dwoma programami resortowymi MEN (wcześniej MN-SzWiT) w latach 1982-90: „Wybrane zagadnienia optymalizacji zautomatyzowanych układów napędu elektrycznego“ oraz „Rozwój teoretycznych podstaw optymalizacji zautomatyzowanych układów napędu elektrycznego“.

Prof. M. Krynke był promotorem 8 zakończonych przewodów doktorskich.

Profesor Ludwik Michalski

Profesor Ludwik Michalski urodzony w roku 1927, ukończył w 1949 r. Wydział Elektryczny Politechniki Łódzkiej. Od 1950 r. pracuje w PŁ. Doktorat uzyskał w 1961 r., zaś habilitację w r. 1968. W r. 1978 uzyskał tytuł profesora nadzwyczajnego, zaś w 1991 został powołany na stanowisko profesora zwyczajnego.

Działalność naukowa prof. L. Michalskiego dotyczy zagadnień elektrotermii, modelowania urządzeń elektrotermicznych oraz pomiarów i regulacji temperatury. Jest on współautorem 3 monografii krajowych i 2 wydanych za granicą oraz autorem 100 artykułów i referatów krajowych i zagranicznych.

Katedra Elektrotermii PŁ, której jest kierownikiem, współpracuje z ośrodkami naukowymi w Wielkiej Brytanii, Holandii, Belgii, Niemczech i w Kanadzie, gdzie profesor prowadził wykłady.

Prof. L. Michalski jest członkiem Komitetów Studiów Międzynarodowej Unii Elektrotermii w Paryżu oraz IMEKO i IMACS.

Profesor L. Michalski był przez wiele lat zastępcą dyrektora Instytutu Elektroenergetyki, a od 1979 roku kierownikiem Zakładu, a następnie Katedry Elektrotermii.

Prof. L. Michalski otrzymał 6 nagród Ministra SzWiN oraz MEN. Był wiele lat wiceprzewodniczącym Polskiego Komitetu Elektrotermii oraz przewodniczącym Sekcji Pomiaru Temperatury PKPiA.

W 1997 roku przeszedł na emeryturę.

Profesor Janusz Turowski

Profesor Janusz Turowski urodził się 30 października 1927 r. w Kowlu w woj. wołyńskim. W latach 1940-46 był deportowany do północnego Kazachstanu (południowo-zachodnia Syberia).

Na Wydziale Elektrycznym Politechniki Łódzkiej uzyskał stopnie i tytuły naukowe w zakresie specjalności maszyny elektryczne: mgr inż. w roku 1951, dr nt w roku 1958, dr hab. w roku 1963, doc. w r. 1964, prof. ndzw. w r. 1971 i prof. zw. w r. 1976. W Politechnice Łódzkiej pracuje od roku 1949. W 1956 r. pracował w Zakładzie Badań i Pomiarów „Energopomiar“ w Gliwicach. Od 1955 r. współpracuje z Zakładami CBKME i KOMEL w Katowicach, ELTA w Łodzi, EMIT w Żychlinie i innymi w zakresie prac badawczych, projektowych, prób odbiorczych, doradztwa i kształcenia kadry.

Prof. Janusz Turowski w ponad 160 publikacjach, w tym 6 książkach monograficznych własnych i 10 współautorskich, rozwinął podstawy naukowe i metody przemysłowe elektrodynamiki technicznej. W szczególności w zakresie modelowania silnych trójwymiarowych, wielofazowych pól elektromagnetycznych w układach nieliniowych z żelazem, sił, strat mocy i lokalnych przegrzań od pola rozproszenia wielkich transformatorów, metod ekranowania i poprawy niezawodności, sił miażdżących w żłobkach turbogeneratorów, zastosowania magnesów trwałych i optymalizacji obwodów magnetycznych elektromaszynowych elementów automatyki i maszyn specjalnych. Opracował specjalne metody pomiaru mocy: przy bardzo małym współczynniku mocy i normalnym lub małym napięciu, z zastosowaniem metody termometrycznej i odwróconych, redukcyjnych modeli układów elektromagnetycznych, z eliminacją strat w obwodzie zasilania. Był cytowany ponad 720 razy przez innych autorów, w tym ponad 180 razy w publikacjach zagranicznych i międzynarodowych.

Innowacyjna działalność dydaktyczna prof. J. Turowskiego wyraża się między innymi pierwszymi w kraju (1956) wdrożeniami do nauczania maszyn elektrycznych i transformatorów makswelewskiej teorii pola elektromagnetycznego (elektrodynamika techniczna) oraz pierwszym w PŁ wdrożeniem do nauczania: teorii i budowy elektromaszynowych elementów automatyki i ich niezawodności, uogólnionej teorii elektromechanicznego przetwarzania energii, silników indukcyjnych liniowych, przełączalnych i nawrotnych, trójwymiarowego modelowania i obliczania pól za pomocą interakcyjnej metody sieci reluktancyjnych, elementów mechatroniki i innych. Prof. J. Turowski był jednym z głównych organizatorów pierwszych studiów doktoranckich na Wydziale (kierownik 1971-74), studiów indywidualnych w zakresie elementów automatyki i elektrodynamiki technicznej, Międzynarodowego Wydziału Inżynierii (IFE), inicjator i organizator nauczania alternatywnego ELSE w językach kongresowych w PŁ. Autor 9 skryptów akademickich i 3 podręczników, w tym 2 tłumaczone i wydane w Rosji. Promotor 15 doktoratów nt oraz jednego doktoratu hc (prof. P. Hammond z Wlk. Brytanii). Autor 307 recenzji, w tym 52 habilitacji i doktoratów.

Wynikiem współpracy prof. J. Turowskiego z zagranicą jest między innymi jego autorstwo lub współautorstwo 73 publikacji zagranicznych lub międzynarodowych, w tym 11 książkowych (Rosja 2, Ukraina, USA, Chiny, Wlk. Brytania 5, Szwajcaria, monografia NATO), w tym jako współredaktor 3 książek (USA i Wlk. Brytania 2). Wygłosił referaty na 47 konferencjach zagranicznych. W 1994 r. zaproszony jako jedyny spoza krajów NATO ekspert, współautor monografii NATO i wykładowca w Szkole Naukowej NATO-ASI (Advanced Study Institute) w zakresie Modern Electrical Drives. Członek CIGRE w Paryżu, od 1964 r. Senior Member IEEE. Członek Nowojorskiej Akademii Nauk. Członek SEFI z ramienia PŁ.

Wygłaszał na zaproszenie wykłady w uniwersytetach i zakładach przemysłowych we Włoszech (Pawia, Palermo, Rzym, Turyn), w Wlk. Brytanii (Imperial College of Sci. And Techn. I City Univ. London, Leeds, Glasgow, Southampton, GEC Strathford), w Japonii (Okayama, Kanazawa, Kyoto, Hitachi, Akoh-Mitsubishi), w Rosji i Ukrainie (Moskwa MEI i MTZ, Nowosybirsk, Kijów, Odessa), w USA (New York, Cambridge), w Chinach (Shenyang, Hangzhou), w Indiach (Allahabad, Bangalore, Bombaj), w Macedonii (Skopje), w Australii (Sydney), Turcji, Belgii, Norwegii oraz Dreźnie, Delft, Sofii, Pradze, Budapeszcie i innych. Konsultant Fabryk Transformatorów w Chinach (Shenyang i Baoding) i w Indiach (GEC-ALSTHOM Allahabad i Crompton Greaves w Bombaju).

Prof. J. Turowski jest organizatorem i pełnomocnikiem kilku dobrze rozwijających się umów międzynarodowych, między innymi z Uniwersytetami w Pawii i strathclyde-Glasgow (3x3), a ostatnio umowy czterostronnej Pavia-Łódź-Strathclyde-Monas University (Melbourne).

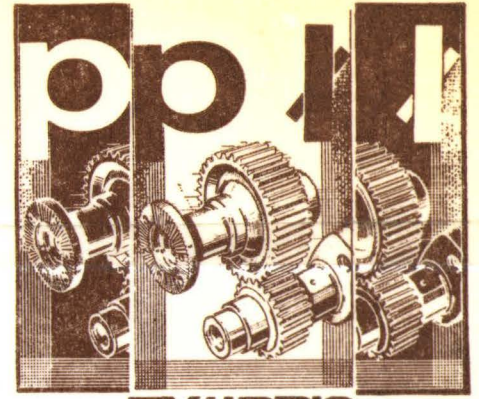
Prof. J. Turowski pełnił ważne funkcje we władzach Uczelni i organach ogólnokrajowych między innymi: zastępca dyrektora instytutu (1973-74) i dyrektor (1974-92) Instytutu Maszyn Elektrycznych i Transformatorów PŁ, prodziekan Wydziału (1964-69), kierownik Studium Doktoranckiego (1971-74), delegat Wydziału do Senatu PŁ (1973-81), prorektor ds. współpracy z zagranicą (1990-96), członek zespołu ekspertów MEN (1983-92), członek Rady Głównej Szkolnictwa Wyższego (od 1990), przewodniczący sekcji uczelni technicznych RGSzW (od 1993).

Za swoją działalność dydaktyczną i naukową otrzymał 7 nagród Ministra, a za działalność organizacyjną był nagradzany czterokrotnie. Otrzymał indywidualną Nagrodę Ministra Urzędu Postępu Naukowo-Technicznego i Wdrożeń (1991). Otrzymał następujące ważniejsze odznaczenia: Krzyże Oficerski i Kawalerski Orderu Odrodzenia Polski, Medal Komisji Edukacji Narodowej, odznakę Zasłużony dla PŁ, Honorową Odznakę Miasta Łodzi, srebrną odznakę honorową SEP im. M. Pożaryskiego, medal 60-lecia oddziału łódzkiego SEP, medale jubileuszowe 35- i 40-lecia PŁ.

PODR.

SYGN.

378.6 (438)
78

EXLIBRIS

politechnika łódzka • łódź • biblioteka